

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE, Euratom) 2017/1608**z dnia 27 kwietnia 2017 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok budżetowy 2015**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając skonsolidowane roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok 2015 (COM(2016) 475 – C8-0338/2016) ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2015 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾,
 - uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ dotyczące rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2015 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2015, sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾, oraz rezolucję zawierającą uwagi stanowiące integralną część tej decyzji,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2015 (05876/2017 – C8-0037/2017),
 - uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
 - uwzględniając art. 93 Regulaminu i załącznik IV do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0160/2017),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, a w zastosowaniu art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami;
- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi jako organowi udzielającemu absolutorium;
- C. mając na uwadze, że uwagi Parlamentu dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego stanowią integralną część ww. decyzji Parlamentu z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2015, sekcja III – Komisja;

Część I – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2015 pt. „Pomoc finansowa dla państw członkowskich znajdujących się w trudnej sytuacji”

1. odnotowuje ustalenia i zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego (zwanego dalej „Trybunałem”);
2. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego dotyczące zarządzania gospodarczego w Unii i oczekuje na kolejne sprawozdania, które zostaną opublikowane w nadchodzącym roku;

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2015.⁽²⁾ Dz.U. C 380 z 14.10.2016, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 375 z 13.10.2016, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 380 z 14.10.2016, s. 147.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2017)0143 (zob. s. 26 niniejszego Dziennika Urzędowego).⁽⁶⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

3. wyraża ubolewanie, że Trybunał nie objął swoim sprawozdaniem wszystkich państw członkowskich, które otrzymały pomoc finansową od początku kryzysu finansowego, w tym programu dla Grecji dla ułatwienia porównania;
4. z zadowoleniem przyjmuje jednak zapowiedź osobnego sprawozdania specjalnego Trybunału w sprawie Grecji; wzywa Trybunał do porównania rezultatów obu sprawozdań specjalnych, a w szczególności do uwzględnienia sugestii Parlamentu do sprawozdania w sprawie Grecji, w tym rezultatów średnio- i długoterminowych (tj. bieżącej debaty na temat możliwości redukcji długu);
5. zachęca Trybunał do dalszego wzmocnienia swych zasobów ludzkich i wiedzy w tej dziedzinie w celu poprawy jakości prac; apeluje, aby tymczasem Trybunał w pełni uwzględnił raporty zlecone przez siebie ekspertom zewnętrznym jako informacje kontekstowe na potrzeby kontroli;
6. zwraca uwagę, że Trybunał zawęził ramy kontroli do bardzo krótkiego okresu oraz konkretnego scenariusza pomocy finansowej uzgodnionego przez Radę, bez uwzględnienia innych potencjalnych rozwiązań służących wyrównaniu nierównowagi budżetowej, które dotychczas stanowiły część debaty publicznej i akademickiej, takich jak uwspólnienie długu publicznego lub redukcja długu;
7. wyraża ubolewanie, że w sprawozdaniu skupiono uwagę tylko na zarządzaniu pomocą, a nie analizuje ono, ani też nie kwestionuje, zawartości programów ani wynegocjowanych warunków pomocy finansowej;
8. zwraca uwagę, że konkretne środki podjęte na szczeblu politycznym Unii oraz główne cechy programów zostały jedynie opisane w sprawozdaniu specjalnym; zachęca Trybunał do przeanalizowania, czy przyjęte środki były adekwatne do celów programów oraz jak korespondują z szerszymi ramami oraz celami długoterminowymi, w tym strategią „Europa 2020”;
9. zwraca uwagę, że celami programów pomocy finansowej były powrót krajów beneficjentów na rynki finansowe, zrównoważenie finansów publicznych oraz powrót na ścieżkę wzrostu i redukcji bezrobocia; ubolewa, że Trybunał w swoich ustaleniach nie przeanalizował w pełni rezultatów programu pod kątem realizacji tych celów;
10. zwraca uwagę, że Trybunał skupił się w treści swoich konkluzji przede wszystkim na Komisji jako podmiocie zarządzającym pomocą finansową, ale uważa, że w celu lepszego zrozumienia należało poświęcić więcej uwagi Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu, które to instytucje początkowo wsparły Komisję w przygotowaniu i monitorowaniu programów;
11. podziela pogląd Komisji, że rola Rady i innych partnerów w przygotowaniu programów i zarządzaniu nimi została niedoceniona; zwraca się do Trybunału i Komisji o przeanalizowanie adekwatności środków przyjętych przez Radę, roli Europejskiego Banku Centralnego, oraz czy były one adekwatne do osiągnięcia celów programów i przyczyniły się do realizacji celów Unii, w tym wyjścia z kryzysu gospodarczego, wzrostu zatrudnienia i wzrostu gospodarczego;
12. wyraża ubolewanie, że partnerzy nie zawsze udostępniali Komisji wszystkie posiadane informacje, co doprowadziło do niespójnego podejścia zespołu negocjacyjnego; wzywa Komisję do zawarcia formalnych porozumień z jej partnerami w celu zapewnienia pełnego dostępu do wszystkich informacji dostępnych we właściwym czasie oraz uniknięcia takich problemów w przyszłości;
13. podkreśla, że niektóre reformy wskazane w programach (tj. reforma rynków pracy) mogą doprowadzić do osiągnięcia rezultatów w zakresie poprawy konkurencyjności w wyłącznie bardzo długiej perspektywie, podczas gdy programy pomocy mają na celu osiągnięcie przede wszystkim szybszych, krótkoterminowych rezultatów;
14. zauważa, że programy były oparte głównie na stronie wydatków (reformy rynków pracy, systemów emerytalno-rentowych i na wypadek bezrobocia, redukcja podmiotów lokalnych itp.) oraz na cięciach w programach publicznych; rozumie, że te cięcia zostały przeprowadzone w celu zreformowania rynków finansowych krajów beneficjentów;
15. wzywa Radę do przeprowadzenia dokładnego przeglądu zestawu narzędzi oraz środków dostępnych na potrzeby pomocy finansowej w ramach przyszłych programów, aby zredukować wpływ na ludność, niepożądane skutki dla popytu wewnętrznego oraz uspołecznienie kosztów kryzysu;

16. podkreśla, że pomoc finansowa udzielona państwom członkowskim znajdującym się w trudnej sytuacji przybrała formę pożyczek uprzednio zaciągniętych na rynkach finansowych przy wykorzystaniu budżetu Unii jako zabezpieczenia; uważa, że rola Parlamentu jako organu budżetowego została zredukowana w tych programach, co jeszcze bardziej osłabiło demokratyczną legitymację udzielonej pomocy finansowej;
17. wzywa Komisję do zwiększenia poziomu zaangażowania Parlamentu w ramach pomocy finansowej, kiedy to na szali znajduje się budżet Unii;
18. uważa, że istotne jest zbadanie roli Europejskiego Banku Centralnego w pośredniej pomocy państwom członkowskim w osiąganiu ich celów oraz w kontekście szerszego wsparcia architektury finansowej Unii w czasie trwania programów finansowych;
19. uważa, że na początku kryzysu finansowego trudno było przewidzieć raptowne zaburzenie równowagi o katastrofalnych skutkach w niektórych państwach członkowskich; podkreśla trudność związaną z przewidzeniem skali i charakteru bezprecedensowych światowych kryzysów finansowych z lat 2007–2008;
20. podziela pogląd Trybunału, że przywiązywano niedostateczną wagę do przedkryzysowych ram prawnych nadzoru przy określaniu zagrożeń dla sytuacji budżetowej w czasach poważnego kryzysu gospodarczego;
21. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie przez prawodawców „sześciopaku” oraz „dwupaku” rozporządzeń na skutek kryzysu finansowego, który zaradził słabościom nadzoru obnażonym przez kryzys; uważa jednak, że reforma unijnych ram zarządzania gospodarczego w ostatnich latach nie doprowadziła do całkowitego wyjścia z kryzysu i wzywa Komisję do dalszej analizy mocnych i słabych stron nowych ram prawnych w porównaniu z innymi podobnymi gospodarkami (tj. USA, Japonii i innych krajów OECD) w celu zaproponowania nowych reform w miarę potrzeb;
22. wzywa Komisję do zastosowania się do zalecenia Trybunału dotyczącego dalszej poprawy jakości prognoz makroekonomicznych i budżetowych;
23. zwraca uwagę na konkluzję Trybunału, że Komisja poradziła sobie z nowymi obowiązkami w zakresie zarządzania programami pomocy finansowej pomimo ograniczeń czasowych i ograniczonego doświadczenia; podkreśla konkluzję Trybunału, że zważywszy na trudne okoliczności, stanowiło to osiągnięcie;
24. z zadowoleniem przyjmuje decyzję umożliwiającą powierzenie zarządzania pomocą finansową Komisji, a nie innym partnerom finansowym, oraz umożliwiającą udzielanie skrojonej na miarę pomocy finansowej uwzględniającej szczególne uwarunkowania oraz odpowiedzialność państw członkowskich;
25. jest zdania, że choć państwa członkowskie powinny być traktowane równo, elastyczność oraz możliwość dostosowania programów i reform do szczególnych uwarunkowań krajowych jest również koniecznością; uważa, że w przyszłych programach Komisji i sprawozdaniach Trybunału powinno być wymagane określenie i rozróżnienie wdrażania środków ściśle unijnych od krajowych programów opartych na przypuszczeniach;
26. zwraca uwagę na spostrzeżenie Trybunału dotyczące problemów Komisji ze śledzeniem informacji oraz braku ukierunkowania jej procesów na retrospektywną ocenę podjętych decyzji;
27. podkreśla, że na wczesnych etapach programów Komisja działała pod dużą presją czasu i naciskiem politycznym w obliczu niewiadomych zagrożeń dla stabilności całego systemu finansowego, o niedających się przewidzieć konsekwencjach dla gospodarki;
28. uważa, że mimo braku doświadczenia w pomocy finansowej Komisja uczyła się w praktyce i zdołała prawidłowo oraz względnie szybko wdrożyć te programy, a także poprawiła zarządzanie kolejnymi programami;
29. zgadza się z zaleceniami Trybunału, by Komisja głębiej przeanalizowała kluczowe aspekty dostosowań krajowych, a także porównała prognozy ekonomiczne, w tym prognozy dotyczące rynku nieruchomości mieszkaniowych oraz krajowego długu publicznego i prywatnego; wzywa wszystkie państwa członkowskie do systematycznego i regularnego przekazywania właściwych danych Komisji;

30. uważa, że ramy czasowe od uruchomienia pierwszego programu unijnego do zakończenia analizy Trybunału powinny umożliwiać sformułowanie lepszych zaleceń dotyczących zarówno ulepszeń, jak i wniosków z programu na potrzeby przyszłych programów, za sprawą międzyinstytucjonalnego i dwustronnego dialogu pomiędzy Trybunałem a Komisją;
31. uważa, że na potrzeby przejrzystości oraz lepszego informowania obywateli i komunikacji z nimi odpowiedzi Komisji oraz opinie Trybunału powinny być prezentowane w formie dwóch kolumn umożliwiających porównanie stanowisk, jak ma to miejsce w rocznym sprawozdaniu Trybunału;
32. zważywszy na wrażliwą materię nowych sprawozdań dotyczących zarządzania finansowego Unii zaleca, by komunikaty prasowe oraz inne dokumenty informacyjne rzetelnie odzwierciedlały treść ustaleń i zaleceń Trybunału;

Część II – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 19/2015 pt. „Usprawnienie pomocy technicznej dla Grecji wymaga poświęcenia większej uwagi rezultatom”

33. zauważa, że w czasie, kiedy przygotowywana była ta rezolucja, Komisja zdążyła już przedstawić swój wniosek dotyczący utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych (SRSP); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wyraźnie wzięła pod uwagę zalecenia Trybunału, i ma nadzieję, że w oparciu o wnioski wyciągnięte z prac grupy zadaniowej ds. Grecji (TFGR) program SRSP stanie się potężnym narzędziem pomocy technicznej;
34. jest zaniepokojony faktem, że doraźne i szybkie utworzenie grupy zadaniowej przyczyniło się do powstania niektórych z jej problemów operacyjnych; zwraca się o to, by wnikliwa ocena sytuacji na miejscu oraz przygotowanie zwięzłego i podzielonego na etapy planu działania były obowiązkowymi wstępnymi elementami każdego projektu w dziedzinie pomocy technicznej; domaga się, by w swoich następnych programach pomocy technicznej Komisja zastosowała bardziej opracowane podejście, a także przedstawiła kalendarz z datami rozpoczęcia i wygaśnięcia mandatów;
35. podkreśla, że niezbędnym warunkiem powodzenia programu pomocy technicznej jest przeznaczony na niego budżet, w którego założeniach przewidziano wydatki zarówno na planowanie, jak i usprawnianie, co pozwoli uniknąć różnic pomiędzy poziomami kontroli i przepisami dotyczącymi oddzielnych linii budżetowych;
36. zauważa, że grupie zadaniowej udało się pokierować imponującą liczbą projektów, w które zaangażowanych było wiele organizacji partnerskich; uważa, że pomoc techniczna miałaby lepszy wpływ, gdyby usprawniono programy oraz zmniejszono liczbę organizacji partnerskich i zakres projektów w celu ograniczenia administracyjnych działań koordynacyjnych i zwiększenia wydajności;
37. ubolewa, że będące beneficjentem państwo członkowskie ani grupa zadaniowa nie dostarczały Komisji regularnych sprawozdań z działalności; zauważa, że Komisja powinna nalegać, by przekazywano jej kwartalne sprawozdania z działalności bez nadmiernych opóźnień, a szczegółowe sprawozdanie końcowe w formie oceny *ex post* powinno zostać jej dostarczone w rozsądnym terminie po zakończeniu prac grupy zadaniowej ds. Grecji; domaga się, by Komisja systematycznie monitorowała wdrażanie pomocy technicznej w celu przeprowadzenia dostosowań i ukierunkowania jej na wyniki; domaga się, aby w różnych sprawozdaniach służb pomocy technicznej i grupy zadaniowej ds. Grecji zawarto rozliczenie, jak i dokładnie gdzie rozdysponowano tzw. środki ratunkowe dla Grecji;
38. wzywa Komisję, Parlament Europejski i Radę do skorzystania z dyskusji na temat SRSP, zaplanowanej na okres od 2017 do 2020 r., i potraktowania jej jako okazji do zrewidowania dobrych praktyk liderów poszczególnych dziedzin; zachęca Komisję do ustalenia wspólnie z państwami członkowskimi systemu, który umożliwi zatrudnianie ekspertów bezpośrednio z państw członkowskich, co pozwoliłoby na obejście agencji krajowych, a zatem zmniejszenie złożoności procesu i obciążeń administracyjnych;
39. domaga się, aby państwa członkowskie wykazały większe zaangażowanie: przyjęcie podejścia uzależnionego od osiągniętych wyników pozwoliłoby Parlamentowi oraz parlamentom narodowym – za pośrednictwem ich komisji odpowiedzialnych za nadzór nad budżetem – pełnienie bardziej wspierającej funkcji;

Część III – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 21/2015 pt. „Przegląd zagrożeń związanych z przyjęciem podejścia zorientowanego na rezultaty w unijnych działaniach na rzecz rozwoju i współpracy”

40. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;

41. odnotowuje fakt, że Komisja uwzględniła analizę ryzyka w zarządzaniu swoimi działaniami zewnętrznymi, które realizowane są w złożonym i niestabilnym otoczeniu o różnorodnych zagrożeniach oraz we współpracy z państwami o różnych poziomach rozwoju i ramach zarządzania;
42. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje zalecenie skierowane przez Trybunał do Komisji, aby lepiej wykorzystywała terminologię dotyczącą długoterminowych rezultatów (efekty, wyniki i wpływ), oraz podkreśla znaczenie formułowania rzeczywistych celów SMART przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji dotyczącej finansowania różnych projektów;
43. podkreśla potrzebę szczególnego skupienia się na formułowaniu „osiągalnych i realistycznych” celów, aby unikać przypadków, gdy pierwotne cele są realizowane przez kraje partnerskie, ale bez istotnych rezultatów pod względem rozwoju;
44. uważa za konieczne powstrzymanie się od skupiania uwagi na wyniku budżetu jako na jedynym celu zarządzania, ponieważ może to zaszkodzić zasadzie należytego zarządzania finansami i osiągnięciu rezultatów;
45. przypomina, że regularne monitorowanie i mapowanie czynników wysokiego ryzyka (zewnętrznego, finansowego i operacyjnego) oraz ich kwantyfikacja, od etapu identyfikacji po etap realizacji, to warunek wstępny nie tylko dobrego zarządzania finansowego i gwarantowania wysokiej jakości wydatków, ale również zapewniania wiarygodności, zrównoważonego charakteru i dobrej reputacji interwencji Unii; jest zdania, że tworzenie profili ryzyka dla danego działania i kraju ułatwia również opracowywanie strategii szybkiego ograniczania ryzyka w przypadku pogorszenia się sytuacji w kraju partnerskim;
46. podkreśla potrzebę regularnego dostosowywania środowiska kontroli i funkcji zarządzania ryzykiem, tak by uwzględniać pojawianie się nowych form instrumentów i mechanizmów pomocy, jak finansowanie łączone, fundusze powiernicze i partnerstwa finansowe z innymi instytucjami międzynarodowymi;
47. ponownie zaznacza, że potrzebna jest nowa równowaga między absorpcją, zgodnością i wynikami i należy ją odzwierciedlić w zarządzaniu operacjami;
48. uważa, że rozwijanie budowania zdolności, ram zarządzania i odpowiedzialności krajów partnerskich to również ważny sposób ograniczania zagrożeń systemowych, aby sprzyjać takiemu otoczeniu, w którym fundusze realizują zamierzone cele i odpowiadają wymogom oszczędności, wydajności i skuteczności;
49. uważa również za konieczne wzmocnienie dialogu politycznego i strategicznego, warunkowości pomocy oraz łańcuchów logicznych, aby zapewnić zarówno spójność decyzji z warunkami wstępnymi płatności czy wypłat w umowach w sprawie finansowania dzięki wyraźnemu powiązaniu płatności z realizacją działań i osiągnięciem wyników, jak i adekwatność wybranych celów i wskaźników;
50. zachęca instytucje międzynarodowe, zwłaszcza w przypadku inicjatyw współfinansowanych i obejmujących wielu darczyńców, do tego, by:
 - oceniały i planowały przyszłe korzyści płynące z danego projektu oraz sposób, w jaki każdy partner przyczynia się do osiągnięcia ostatecznych wyników i wywarcia szerszego wpływu, tak by unikać pytań o odpowiedzialność za rezultaty, tj. pytań dotyczących tego, jaką część rezultatów można przypisać finansowaniu unijnemu, a jaką interwencjom innych darczyńców,
 - połączyły swoje ramy zarządzania z ramami Unii, zwłaszcza przez usprawnienie metod zarządzania ryzykiem; uważa, że zamienność funduszy powinna być ściśle monitorowana z uwagi na ich wysoki poziom ryzyka powierniczego;
51. wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego powiązania między ocenami a kształtowaniem polityki przez uwzględnianie wszystkich wniosków wyciągniętych z procesu decyzyjnego;
52. przypomina, że zakłócanie monitorowania wyników i oceny rezultatów jest szkodliwe dla odpowiedzialności publicznej i dla kompleksowego informowania decydentów politycznych;

Część IV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 23/2015 pt. „Jakość wód w dorzeczu Dunaju – poczyniono postępy we wdrażaniu ramowej dyrektywy wodnej, lecz konieczne jest podjęcie dalszych działań”

53. uważa, że Komisja powinna opracować wytyczne ukierunkowane na większe zróżnicowanie sprawozdawczości w odniesieniu do postępów w jakości wód;

54. zgadza się z Trybunałem co do tego, że Komisja powinna wspierać porównywalność danych, np. przez ograniczenie rozbieżności w liczbie substancji fizykochemicznych poddawanych ocenie w celu określenia stanu ekologicznego;
55. podkreśla, że Komisja powinna dalej śledzić postępy państw członkowskich w dążeniu do osiągnięcia dobrej jakości wód, która jest celem ramowej dyrektywy wodnej;
56. zwraca się do państw członkowskich, by zadbały o dobrą jakość systemu monitorowania wód w celu gromadzenia dokładnych informacji na temat sytuacji i pochodzenia zanieczyszczeń w rozbiciu na jednolite części wód, aby umożliwić lepsze ukierunkowanie i zwiększyć racjonalność działań zaradczych pod względem kosztów;
57. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia koordynacji działań organów określających działania ujęte w planach gospodarowania wodami w dorzeczu i organów zatwierdzających projekty do finansowania;
58. zachęca państwa członkowskie do dokonania oceny i zagwarantowania skuteczności mechanizmów egzekwowania, w szczególności zasięgu, który należy osiągnąć, oraz odstraszającego działania nakładanych kar;
59. wzywa państwa członkowskie do dokonania oceny możliwości wykorzystania opłaty z tytułu zanieczyszczenia wód jako instrumentu ekonomicznego oraz sposobu stosowania zasady „zanieczyszczający płaci” co najmniej w odniesieniu do głównych substancji wywierających negatywny wpływ na jakość wód;
60. zwraca się do Komisji, by systematycznie dokonywała oceny nie tylko faktu istnienia norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska i minimalnych wymogów przyjętych przez państwa członkowskie, ale także ich stosowności;
61. zauważa, że Komisja powinna opracować wytyczne na temat możliwych metod odzyskiwania kosztów związanych z zanieczyszczeniami rozproszonymi;
62. wzywa państwa członkowskie, by dokonały oceny możliwości korzystania z instrumentów ekonomicznych, takich jak podatki środowiskowe, jako zachęty do ograniczenia zanieczyszczeń oraz sposobu stosowania zasady „zanieczyszczający płaci”;
63. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o określenie sposobów uproszczenia zasad stanowienia i wdrożenia kontroli oraz zagwarantowanie ich skuteczności, na podstawie spisu mechanizmów egzekwowania, zarówno unijnych, jak i krajowych;

Część V – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 24/2015 pt. „Zwalczanie wewnątrz-wspólnotowych oszustw związanych z VAT: wymagane dalsze działania”

64. jest zdania, że Komisja powinna zainicjować ustanowienie wspólnego systemu szacowania rozmiarów wewnątrz-wspólnotowych oszustw związanych z VAT, który umożliwiłby państwom członkowskim dokonanie oceny skuteczności ich działań w oparciu o odpowiednie wskaźniki; uważa że skuteczność działań powinna być mierzona pod kątem ograniczenia liczby przypadków wewnątrz-wspólnotowych oszustw związanych z VAT, lepszego wykrywania oszustw oraz poprawy ściągania podatków po wykryciu oszustwa;
65. uważa, że aby poprawić wyniki Eurofisc jako wydajnego systemu wczesnego ostrzegania, Komisja powinna skierować do państw członkowskich następujące zalecenia: a) wprowadzenie wspólnej analizy ryzyka w celu dopilnowania, by informacje wymieniane za pośrednictwem Eurofisc były odpowiednio ukierunkowane na oszustwa; b) zwiększenie szybkości i częstotliwości wymiany takich informacji; c) korzystanie z niezawodnego i przyjaznego dla użytkownika środowiska informatycznego; d) ustanowienie odpowiednich wskaźników i wartości docelowych na potrzeby pomiaru wyników w ramach różnych dziedzin roboczych; e) uczestnictwo we wszystkich dziedzinach roboczych Eurofisc;
66. wzywa Komisję, w kontekście swojej oceny mechanizmów współpracy administracyjnej państw członkowskich w zakresie wymiany informacji przez ich organy, do zwalczania wewnątrz-wspólnotowych oszustw związanych z VAT i przeprowadzania wizyt monitorujących wybranych na podstawie analizy ryzyka; uważa, że takie wizyty powinny skupić się na poprawie terminowości odpowiedzi udzielanych przez państwa członkowskie na wezwania do udzielenia informacji, a także na zapewnieniu większej wiarygodności systemu wymiany informacji o VAT, zwiększeniu szybkości przeprowadzania kontroli wielostronnych oraz na działaniach podejmowanych w następstwie ustaleń z poprzednich sprawozdań w zakresie współpracy administracyjnej;
67. mając na uwadze, że państwa członkowskie potrzebują informacji od państw nienależących do Unii w celu egzekwowania poboru VAT z tytułu usług obejmujących relacje przedsiębiorstwo-konsument oraz wartości niematerialnych i prawnych dostarczanych w ramach handlu elektronicznego za pośrednictwem internetu, wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w celu negocjowania i podpisywania porozumień w sprawie wzajemnej pomocy z państwami, w których siedziby ma większość dostawców usług cyfrowych, aby wzmocnić współpracę z państwami nienależącymi do Unii i egzekwować pobór VAT;

68. jest zdania, że ponieważ wewnątrzspółnotowe oszustwa związane z VAT są często powiązane ze zorganizowanymi strukturami przestępczymi, Komisja i państwa członkowskie powinny usunąć przeszkody prawne uniemożliwiające wymianę informacji między organami administracyjnymi, sądowymi i organami ścigania na szczeblu krajowym i unijnym; uważa, że dostęp do danych z systemu wymiany informacji o VAT i Eurofisc powinny mieć w szczególności Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i Europol, oraz że państwa członkowskie powinny czerpać korzyści z informacji wywiadowczych zapewnianych przez te organy;
69. uważa, że Komisja powinna zapewnić wystarczające zasoby finansowe, aby zagwarantować wykonalność i trwałość charakter planów działań operacyjnych opracowanych przez państwa członkowskie i ratyfikowanych przez Radę w ramach europejskiej multidyscyplinarnej platformy przeciwko zagrożeniom przestępstwami;

Część VI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 25/2015 pt. „Wsparcie UE na rzecz infrastruktury obszarów wiejskich – możliwe jest znacznie lepsze wykorzystanie środków”

70. uznaje znaczenie inwestycji w infrastrukturę obszarów wiejskich wspieranych z funduszy Unii, a zwłaszcza z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, przynoszącego korzyści wykraczające poza sektor rolnictwa, w celu zaspokojenia potrzeb, które być może nie zostałyby sfinansowane w inny sposób z uwagi na znaczne wyzwania gospodarcze i niedobór środków finansowych na obszarach wiejskich;
71. zauważa, że finansowanie z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich projektów infrastrukturalnych opiera się na zarządzaniu dzielonym, w ramach którego państwa członkowskie są odpowiedzialne za zarządzanie, monitorowanie i kontrolę oraz wybór i realizację projektów, natomiast rolą Komisji jest nadzór nad właściwym funkcjonowaniem systemów zarządzania i kontroli w państwach członkowskich, i uważa, że te role należy określić w sposób bardziej czytelny, tak aby beneficjenci mieli jasne informacje na temat tego, w których obszarach organy monitorujące posiadają kompetencje; podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie muszą przestrzegać zasad należytego zarządzania finansami;
72. uważa, że ustalenia i zalecenia Trybunału zawarte w sprawozdaniu specjalnym nr 25/2015 są użyteczne dla dalszego opartego na wynikach wykorzystywania finansowanych przez Unię inwestycji w infrastrukturę obszarów wiejskich oraz dla osiągnięcia lepszych wyników i lepszego wykorzystania środków finansowych; zwraca się do Komisji o ich wdrożenie;
73. gorąco zaleca ukierunkowanie inwestycji Unii w infrastrukturę obszarów wiejskich na projekty, które umożliwiają poprawę usług publicznych i przyczyniają się do tworzenia miejsc pracy i rozwoju gospodarczego na obszarach wiejskich oraz w przypadku których wyraźnie wykazano potrzebę uzyskania wsparcia publicznego i które przynoszą wartość dodaną, przy czym należy zagwarantować, że te fundusze są dodatkowymi inwestycjami i nie zastępują finansowania krajowego usług podstawowych;
74. zaleca państwom członkowskim stosowanie skoordynowanego podejścia, w ramach którego skwantyfikowane będą w stosownych przypadkach potrzeby i luki w finansowaniu oraz uzasadnione zostanie korzystanie z działań programu rozwoju obszarów wiejskich (PROW) i uwzględniane będą nie tylko unijne fundusze i programy, lecz również programy krajowe, regionalne i lokalne oraz fundusze publiczne i prywatne, które mogłyby zaspokoić – lub już zaspokajają – te same potrzeby co PROW;
75. wzywa Komisję do oparcia się na pierwszych działaniach podjętych w celu zapewnienia skutecznej koordynacji i komplementarności poszczególnych funduszy Unii, za pomocą listy kontrolnej stosowanej przez nią w celu zapewnienia spójności PROW na lata 2014–2020, oraz do zaoferowania im w trakcie realizacji programów dalszych wytycznych na temat tego, jak osiągnąć nie tylko lepszą komplementarność, lecz również jak unikać ryzyka tzw. efektu zastąpienia i minimalizować ryzyko efektu deadweight; w związku z tym zwraca się do Komisji również o interwencje polegające na promowaniu dobrych praktyk;
76. w celu minimalizowania ryzyka efektu deadweight zaleca państwom członkowskim, by przed ustanowieniem stawek pomocy na środki infrastrukturalne oceniły właściwy poziom finansowania publicznego potrzebnego w celu zachęcania do inwestycji, a także aby na etapie wyboru projektu sprawdzały w stosownych przypadkach przed zatwierdzeniem każdego wniosku o dofinansowanie, czy wnioskodawca dysponuje wystarczającym kapitałem lub ma dostęp do kapitału niezbędnego do sfinansowania części lub całości projektu; zachęca państwa członkowskie do lepszego wykorzystywania systemów informacji zarządczej;
77. apeluje o przestrzeganie zasady dodatkowości na wszystkich szczeblach oraz domaga się w związku z tym właściwego składu komitetów monitorujących i ich czynnego uczestnictwa w procesie koordynacji; zwraca się do Komisji o odpowiednie pełnienie funkcji doradczej w ramach komitetów monitorujących;

78. z zadowoleniem przyjmuje wydane przez Komisję w marcu 2014 r. wytyczne zachęcające państwa członkowskie, by czuwały nad przejrzystym i spójnym stosowaniem kryteriów wyboru i kwalifikowalności przez cały okres programowania oraz zadbały o to, by kryteria wyboru stosowano nawet w przypadku, gdy dostępne środki budżetowe wystarczyłyby do sfinansowania wszystkich projektów kwalifikowalnych, a także o to, by projekty, które nie uzyskały minimalnej liczby punktów, zostały wykluczone ze wsparcia; wzywa państwa członkowskie do ścisłego przestrzegania tych wytycznych dotyczących finansowanych przez Unię projektów w dziedzinie infrastruktury obszarów wiejskich;
79. zwraca się do państw członkowskich o ustanowienie i konsekwentne stosowanie kryteriów gwarantujących, że do objęcia finansowaniem wybierane będą projekty najbardziej racjonalne pod względem kosztów, tj. projekty, które mogą w największym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celów PROW w przeliczeniu na koszt jednostkowy; zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by szacunki dotyczące kosztów projektów opierały się na aktualnych danych odzwierciedlających faktyczne ceny rynkowe oraz by procedury udzielania zamówień publicznych były uczciwe, przejrzyste i wspierały rzeczywistą konkurencję; odnotowuje opracowane przez Komisję na koniec 2014 r. wytyczne dotyczące sposobów unikania powszechnych błędów w projektach współfinansowanych przez Unię i zachęca wszystkie państwa członkowskie, aby przed końcem 2016 r. wypełniły warunki *ex ante* dotyczące zamówień publicznych;
80. apeluje także o większą przejrzystość w procesie wyboru; uważa, że organy publiczne przy zatwierdzaniu wniosków o dofinansowanie powinny uwzględniać opinie obywateli na temat lokalnych problemów na obszarach wiejskich; uznaje, że lokalne grupy działania mogą odgrywać ważną rolę w tym procesie;
81. zaleca, aby Komisja uwzględniła w swych przyszłych kontrolach badanie aspektów wyników osiągniętych przy realizacji projektów infrastrukturalnych na obszarach wiejskich; oczekuje, że zmiany dokonane przez Komisję na podstawie zidentyfikowanych problemów występujących w przeszłości z myślą o okresie programowania 2014–2020 przyniosą zamierzoną poprawę;
82. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wprowadzenie wymogów, które zobowiązują beneficjentów do zapewnienia długoterminowej trwałości i odpowiedniej konserwacji infrastruktury sfinansowanej z inwestycji Unii, oraz o kontrolowanie, czy wymogi te są spełniane;
83. zwraca się do państw członkowskich o określenie rozsądnych terminów rozpatrywania wniosków o dofinansowanie i wniosków o płatność i ich przestrzeganie, ponieważ w większości przypadków beneficjenci zaciągnęli już pożyczki pomostowe, aby ukończyć prace;
84. w odniesieniu do okresu 2014–2020 zaleca Komisji i państwom członkowskim gromadzenie aktualnych, istotnych i wiarygodnych danych zapewniających użyteczne informacje na temat osiągnięć w ramach projektów i działań objętych finansowaniem; oczekuje, że informacje te umożliwią wyciągnięcie wniosków co do wydajności i skuteczności wydatkowanych środków, a także pozwolą na wskazanie działań i rodzajów projektów infrastrukturalnych przyczyniających się w największym stopniu do osiągnięcia celów Unii oraz zapewnią właściwą podstawę do usprawnienia zarządzania działaniami;
85. zachęca państwa członkowskie do dopilnowania, by ustanowiono jasne, konkretne i w miarę możliwości wymierne cele w odniesieniu do projektów, na które przeznaczane są środki, a zatem do ułatwienia wykonania i monitorowania projektów oraz przekazywania instytucjom zarządzającym użytecznych informacji zwrotnych;
86. uznaje, że rozwój lokalny kierowany przez społeczność jest ważnym narzędziem eliminowania uchybień stwierdzonych przez Trybunał;

Część VII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 1/2016 pt. „Czy system pomiaru efektywności stosowany przez Komisję w odniesieniu do dochodów rolników jest dobrze skonstruowany i oparty na rzetelnych danych?”

87. zaleca Komisji opracowanie bardziej kompleksowych ram statystycznych służących dostarczaniu informacji na temat dochodów do dyspozycji gospodarstw domowych oraz lepiej odzwierciedlających poziom życia rolników; uważa, że w tym celu Komisja powinna rozważyć, we współpracy z państwami członkowskimi i na podstawie wspólnej metodyki, możliwości optymalnego rozwinięcia i połączenia istniejących instrumentów statystycznych Unii;
88. zaleca, by Komisja usprawniła ramy porównywania dochodów rolników z dochodami w innych sektorach gospodarki;
89. wzywa Komisję do prowadzenia dalszych prac nad rachunkami ekonomicznymi dla rolnictwa, tak aby lepiej wykorzystywać ich potencjał w celu:
 - dostarczania bardziej szczegółowych informacji o czynnikach wpływających na dochód z działalności rolniczej,
 - zapewnienia przekazywania danych na poziomie regionalnym w oparciu o formalne ustalenia z państwami członkowskimi;

90. jest zdania, że Komisja powinna zbadać, czy rachunki ekonomiczne dla rolnictwa mogą być dalej rozwijane, umożliwiając wiarygodne oszacowanie wartości gospodarczej dóbr publicznych, które są wytwarzane przez rolników, a także zadbać o to, by informacje dotyczące rachunków ekonomicznych dla rolnictwa były odpowiednio stosowane w ramach wskaźników dochodu;
91. zaleca, aby analiza dochodów rolników przeprowadzana przez Komisję była oparta na wskaźnikach uwzględniających aktualną sytuację rolnictwa oraz na wystarczających i spójnych danych dotyczących wszystkich beneficjentów działań w ramach WPR; uważa, że można to osiągnąć poprzez rozwinięcie synergii pomiędzy istniejącymi danymi administracyjnymi albo rozwój sieci danych rachunkowych gospodarstw rolnych lub innych właściwych narzędzi statystycznych;
92. jest zdania, że względu na znaczenie rachunków ekonomicznych dla rolnictwa w monitorowaniu WPR, że Komisja powinna wprowadzić regularną sprawozdawczość w zakresie jakości w odniesieniu do rachunków ekonomicznych dla rolnictwa oraz uzyskać wystarczającą pewność co do tego, że państwa członkowskie ustanowiły ramy zapewniania jakości gwarantujące porównywalność danych przekazywanych przez państwa członkowskie i ich opracowywanie zgodnie z kryteriami jakości mającymi zastosowanie do statystyki europejskiej;
93. zaleca, aby Komisja zajęła się stwierdzonymi uchybieniami dotyczącymi wdrożenia sieci danych rachunkowych gospodarstw rolnych poprzez uzgodnienie z odnośnymi państwami członkowskimi jasnego harmonogramu oraz zachęcanie do lepszego wykorzystania potencjału systemu;
94. wzywa Komisję do prowadzenia dalszych prac nad obecnymi mechanizmami jakości w zakresie utworzenia statystyki sieci danych rachunkowych gospodarstw rolnych przez państwa członkowskie, tak aby sektory i klasy wielkości gospodarstw, interesujące z punktu widzenia WPR, były odpowiednio reprezentowane we wszystkich państwach członkowskich i odzwierciedlały przy tym wybory dokonywane przez państwa członkowskie pod względem wariantów WPR;
95. zaleca, biorąc pod uwagę uchybienia stwierdzone przez Trybunał, aby Komisja poprawiła wiarygodność i kompletność danych dotyczących efektywności działań w ramach WPR w odniesieniu do dochodów rolników poprzez:
 - określenie od samego początku odpowiednich celów operacyjnych i scenariuszy odniesienia, z którymi można będzie porównać efektywność działań w ramach WPR na kolejny okres programowania,
 - uzupełnienie, w kontekście swoich ocen, obecnych ram wskaźników efektywności o inne przydatne dane dobrej jakości w celu pomiaru osiągniętych wyników,
 - również w kontekście swoich ocen – dokonanie oceny skuteczności i efektywności środków mających na celu wsparcie dochodów rolników;

Część VIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2016 pt. „Przeciwdziałanie eutrofizacji w Morzu Bałtyckim – wymagane są dalsze, bardziej skuteczne działania”

96. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału i zatwierdza zawarte w nim zalecenia;
97. głęboko ubolewa nad tym, że choć w okresie 2007–2013 Unia przeznaczyła kwotę 14,5 mld EUR na oczyszczanie ścieków i działania na rzecz ochrony wód w państwach członkowskich Unii w regionie Morza Bałtyckiego, oprócz kwoty 44 mln EUR na poprawę jakości wody w Rosji i na Białorusi w okresie 2001–2014, to osiągnięto niewielkie postępy w zakresie ograniczania emisji substancji biogennych; zwraca się do Komisji, aby zwróciła szczególną uwagę na opłacalność powyższych działań;
98. podkreśla, że eutrofizacja to jedno z kluczowych zagrożeń dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego Morza Bałtyckiego, i zwraca uwagę na znaczenie zwalczania eutrofizacji jednego z najbardziej zanieczyszczonych mórz na świecie; w związku z tym ubolewa, że poczyniono ograniczone postępy w zakresie ograniczania substancji biogennych w ramach planu ograniczania substancji biogennych Komisji Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku (HELCOM), w którym każdemu państwu bałtyckiemu wyznaczono cele dotyczące ograniczania substancji biogennych; ubolewa nad tym, że niektóre państwa członkowskie tylko częściowo wdrożyły dyrektywę Unii;
99. podkreśla, że państwa członkowskie powinny opracować procedury programu dotyczącego substancji biogennych w oparciu o najnowsze wskazania i porady naukowe;
100. wzywa Komisję, aby zwróciła się do państw członkowskich o gromadzenie informacji na temat opłacalności działań na rzecz zmniejszania ładunków substancji biogennych, aby dysponować solidną analizą przy opracowywaniu przyszłych programów działań;
101. apeluje do Komisji o poprawienie wiarygodności danych pochodzących z monitorowania substancji biogennych w Morzu Bałtyckim, jako że wiarygodność ta nie jest zapewniona;

102. wzywa Komisję do promowania skutecznego wyznaczania obszarów narażonych na zanieczyszczenia azotanami w państwach członkowskich, aby wprowadzać wystarczające środki dla szczególnie narażonych obszarów i unikać nakładania zbędnych obciążeń na rolników pracujących na obszarach nienarażonych na zanieczyszczenia azotanami; podkreśla, że państwa członkowskie w regionie Morza Bałtyckiego powinny ponownie ocenić obszary narażone na zanieczyszczenia azotanami, które wyznaczyły;
103. z zaniepokojeniem zauważa brak skuteczności działań na rzecz ograniczenia zanieczyszczenia substancjami biogennym ze ścieków komunalnych; zwraca się do Komisji o zapewnienie skutecznych działań następczych w związku z wdrażaniem dyrektywy dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych ⁽¹⁾ oraz o dopilnowanie, by państwa członkowskie w pełni stosowały dyrektywę;
104. ubolewa nad tym, że zalecenia HELCOM zostały jedynie częściowo uwzględnione i wdrożone w ramach dyrektywy Unii dotyczącej działalności specjalnej;
105. zauważa, że efekt mnożnikowy finansowania projektów w Rosji i na Białorusi był duży; wyraża jednak zaniepokojenie opóźnieniami w realizacji projektów, które mogą spowodować istotną utratę zasobów; wzywa Komisję do dalszych starań w tym względzie i do bliższego skupienia się na kluczowych podmiotach zanieczyszczających wskazanych przez HELCOM; uważa również, że jeśli chodzi o współpracę między Unią a państwami spoza Unii, należy określić i szeroko stosować najlepsze praktyki;

Część IX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2016 pt. „Europejski Instytut Innowacji i Technologii musi zmodyfikować swoje mechanizmy operacyjne oraz pewne elementy koncepcji w celu osiągnięcia spodziewanego oddziaływania”

106. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie poświęcone Europejskiemu Instytutowi Innowacji i Technologii (EIT) oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
107. z zadowoleniem przyjmuje wnioski i zalecenia Trybunału;
108. zauważa, że Trybunał zidentyfikował kilka słabych punktów w zakresie kluczowych koncepcji i procedur operacyjnych oraz wydał cztery zalecenia dla EIT, jeżeli pragnie on stać się przełomowym instytutem pod względem innowacyjności;
109. przypomina o absolutoriach dla EIT za lata 2012 i 2013, podczas których decyzje o przyznaniu EIT absolutorium zostały odroczone ze względu na brak pewności co do zgodności z prawem i prawidłowości transakcji związanych z dotacjami EIT, nieodpowiednie dowody nieprzekraczające pułapu całkowitych wydatków w ramach Wspólnot Wiedzy i Innowacji (WWiI) w wysokości 25 %, wysoki poziom nierealizowanych przeniesień, a także opóźnienia we wdrażaniu zaleceń Służby Audytu Wewnętrznej Komisji;
110. uważa, że obecne sprawozdanie Trybunału budzi poważne obawy o podstawy, model finansowania i funkcjonowanie EIT;
111. przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji na ww. sprawozdanie, w której Komisja przedstawia swój pogląd na temat przywołanych faktów i ustaleń; zauważa, że Komisja zgodziła się z większością zaleceń Trybunału;
112. zauważa, że w sprawozdaniu stwierdzono, iż w 2015 r. EIT wprowadził szereg usprawnień, które zdają się odzwierciedlać wnioski z ustaleń i zaleceń Trybunału; zwraca uwagę, że ścisłe monitorowanie i ocena są niezbędne w celu sprawdzenia efektów tych usprawnień;
113. podkreśla, że wieloletnie porozumienie w sprawie dotacji między EIT i WWiI oraz wieloletnia strategia WWiI nie powinny utrudniać prowadzenia corocznej sprawozdawczości przez WWiI;
114. podkreśla, że monitorowanie wyników i ocena rezultatów są kluczowe dla rozliczalności publicznej oraz kompleksowego informowania decydentów politycznych; podkreśla, że musi to również mieć zastosowanie w przypadku EIT i WWiI;
115. zwraca uwagę, że komisarz do spraw badań, nauki i innowacji opracował w 2015 r. koncepcję „innowacji otwartej” jako kluczową koncepcję polityczną na potrzeby kształtowania polityki innowacyjnej na szczeblu Unii; uważa, że nie jest jasne, jaką rolę w tej koncepcji pełni EIT; podkreśla, że koncepcja ta nie zawiera jasnych ram podjęcia spójnych i skoordynowanych działań przez Komisję, biorąc pod uwagę liczbę polityk i instrumentów w tej dziedzinie oraz liczbę dyrekcji generalnych zaangażowanych we wspieranie innowacji;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 40).

116. wzywa Komisję do zapewnienia skoordynowanej i skutecznej polityki innowacji, w ramach której właściwe dyrekcje generalne usprawniają działania i instrumenty, oraz do informowania Parlamentu o tych staraniach;
117. jest zaniepokojony faktem, że w ramach WWiI zaangażowanie biznesu w wybór projektów badawczych mogłyby doprowadzić do tego, że badacze staliby się finansowo i w inny sposób powiązani z przemysłem i nie mogliby być dłużej postrzegani jako niezależni; wyraża takie obawy w kontekście rosnącego wpływu biznesu na dziedzinę nauki i badań podstawowych;
118. rozumie, że misją EIT jest propagowanie współpracy między ośrodkami akademickimi oraz wspieranie badań naukowych i innowacji; odnotowuje, że przedsiębiorstwa mogą być często głównym beneficjentem, będąc w świetle prawa właścicielami innowacyjnych produktów wprowadzanych na rynek i otrzymując z tego tytułu zyski finansowe; podkreśla, że w tej sytuacji potrzebne jest rozważenie możliwości włączenia do modelu współpracy takiej struktury, w której określone fundusze mogłyby być zwracane do EIT, przynajmniej częściowo;
119. uważa, że wymienione usprawnienia oraz fakt, że Komisja zgodziła się z zaleceniami, stanowią powód do oczekiwania dalszego rozwoju sytuacji w EIT;
120. wzywa EIT, by w swoim rocznym sprawozdaniu za rok 2016 przedstawił organowi udzielającemu absolutorium dogłębną analizę procesu wdrażania zaleceń Trybunału;
121. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z działań następczych dotyczących wdrożenia i monitorowania działań podjętych wskutek zaleceń Trybunału;

Część X – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2016 pt. „Czy Komisja zapewniła skuteczne wdrożenie dyrektywy usługowej?”

122. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera jego zalecenia i wyraża zadowolenie, że Komisja je przyjmuje i weźmie je w przyszłości pod uwagę;
123. zwraca uwagę, że pomimo ograniczenia zakresu jej stosowania poprzez wyłączenie świadczenia niektórych usług, dyrektywa usługowa⁽¹⁾ ma bardzo szeroki zakres stosowania, co wymaga od Komisji dysponowania szeregiem środków umożliwiających jej właściwe wdrożenie;
124. podkreśla, że rynek usług nie rozwinął w pełni swojego potencjału oraz że wpływ skutecznego wdrożenia dyrektywy usługowej na wzrost gospodarczy i zatrudnienie jest wysoki; uważa, że choć potencjalne korzyści ekonomiczne wynikające z pełnego wdrożenia dyrektywy nie są jeszcze znane, Komisja powinna przeprowadzić badanie w celu oszacowania wzrostu produktywności w jak najbardziej wiarygodny ilościowo sposób;
125. zachęca do późniejszego włączenia większej liczby sektorów, aby usunąć więcej przeszkód sektorowych utrudniających integrację rynku, co pozwoli zrealizować ostateczny cel, jakim jest usunięcie przeszkód na wewnętrznym rynku usług oraz rozwinięcie pełnego potencjału Unii w zakresie wzrostu, konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy;
126. uważa, że państwa członkowskie mogły lepiej wykorzystać zapewnione przez Komisję środki służące wspieraniu transpozycji, wdrażania i egzekwowania, zwłaszcza dzieląc się problemami napotkanymi na różnych etapach procedury, omawiając możliwe wspólne rozwiązania i wymieniając najlepsze praktyki;
127. zgadza się, że Komisja powinna jak najbardziej skrócić czas trwania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
128. ubolewa nad tym, że przedsiębiorstwa i konsumenci nie znali wystarczająco dobrze i w razie problemów związanych ze stosowaniem dyrektywy usługowej nie wykorzystywali narzędzi, takich jak pojedyncze punkty kontaktowe, System wymiany informacji na rynku wewnętrznym i Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich;
129. zauważa, że świadczenie usług przez internet jest wciąż ograniczone z uwagi na brak pewności dla usługodawców, jak i dla odbiorców;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

Część XI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 6/2016 pt. „Programy zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierząt”

130. z zadowoleniem przyjmuje zalecenia Trybunału, jak również fakt, że Komisja je zaakceptowała;
131. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach kontroli uznano programy zwalczania chorób zwierząt za skuteczne oraz że doradztwo techniczne, analizę ryzyka i mechanizmy wspierające uznano za dobre; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wpływ tych programów na zdrowie zwierząt w Unii; zachęca Komisję i państwa członkowskie do stosowania tego skutecznego podejścia również w przyszłości;
132. uważa, że należy jeszcze udoskonalić liczne wskaźniki produktów dla krajowych programów zwalczania, kontroli i monitorowania niektórych chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych, zwłaszcza w odniesieniu do technicznego wdrażania i wskaźników ekonomicznych, co umożliwiłoby analizę opłacalności programów;
133. zauważa, że według Komisji ustalenie opłacalności programów jest trudne, zwłaszcza w związku z tym, że nie dysponujemy modelami nawet na szczeblu międzynarodowym; zauważa ponadto, że o dobrym stosunku kosztów tych programów do korzyści, jakie one zapewniają, świadczy fakt, że dzięki nim ratuje się życie, choroby nie rozprzestrzeniają się i nie dochodzi do zakażenia ludzi;
134. odnotowuje, że odpowiednie systemy informacyjne mogłyby lepiej obsługiwać wymianę danych epidemiologicznych i bieżący dostęp do danych historycznych na temat rezultatów, co umożliwiłoby lepszą koordynację działań kontrolnych między państwami członkowskimi; zwraca uwagę, że według Komisji istniejące narzędzia informatyczne są udoskonalane, aby lepiej wspierać państwa członkowskie; zachęca Komisję do dopilnowania, by opracowane narzędzia informatyczne wносиły wartość dodaną do wymiany niezbędnych informacji;
135. uważa, że Komisja powinna wspierać dostępność szczepionek dla państw członkowskich w przypadkach uzasadnionych ze względów epidemiologicznych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uruchomiono już banki szczepionek/antygenów dla dwóch chorób; zachęca Komisję do kontynuowania analiz ryzyka, dzięki którym można określić potencjalne zapotrzebowanie na dalsze banki szczepionek/antygenów;
136. zauważa, że Komisja zgadza się dopilnować, aby państwa członkowskie systematycznie włączały, w stosownych przypadkach, kwestię dzikich zwierząt do programów weterynaryjnych;
137. zwraca uwagę, że programy w niektórych krajach nie były tak skuteczne, jeśli chodzi o zwalczanie chorób zwierząt, oraz że postępy były dość powolne; zwraca się do Komisji, by we współpracy z państwami członkowskimi potraktowała priorytetowo te konkretne przypadki i by przygotowała szczegółową strategię, która pomogłaby zapewnić skuteczniejsze zwalczanie chorób, zwłaszcza gruźlicy bydła w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii oraz brucelozę kóz i owiec na południu Włoch;
138. zauważa z zaniepokojeniem, że odnośne ustawodawstwo dotyczące chorób zwierząt wciąż jest nazbyt skomplikowane i rozdrobnione; z zadowoleniem przyjmuje, że w marcu 2016 r. przyjęto ramowy akt prawny – rozporządzenie w sprawie przenośnych chorób zwierząt („prawo o zdrowiu zwierząt”) (¹); zauważa, że nowe rozporządzenie zacznie być stosowane pięć lat po jego przyjęciu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe rozporządzenie zapewni uproszczone, łatwiejsze i jaśniejsze zasady;

Część XII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2016 pt. „Zarządzanie przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych należącymi do niej budynkami na całym świecie”

139. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
140. podkreśla, że we wspólnym interesie ESDZ i państw członkowskich leży dalsze rozwijanie lokalnej współpracy w dziedzinie zarządzania budynkami, a szczególną i ciągłą uwagę należy poświęcić kwestiom bezpieczeństwa, najlepszemu stosunkowi jakości do ceny oraz wizerunkowi Unii;
141. z zadowoleniem przyjmuje wzrost liczby projektów związanych ze wspólnymi siedzibami delegatur Unii i państw członkowskich, będący skutkiem podpisania 17 protokołów ustaleń w sprawie wspólnych siedzib; zachęca ESDZ do dalszego poszukiwania sposobów na szersze stosowanie tych dobrych praktyk; uważa, że polityka ta powinna obejmować innowacyjne podejścia mające na celu określenie zarówno skoordynowanej strategii dotyczącej wspólnych siedzib z zainteresowanymi państwami członkowskimi, jak i odpowiednich ustaleń dotyczących podziału kosztów związanych z budynkami i logistyką;

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”) (Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1).

142. ubolewa nad niewystarczającą ilością danych rejestracyjnych oraz nieścisłościami w informacyjnym systemie zarządzania budynkami biurowymi i rezydencjalnymi delegatur; apeluje o regularną weryfikację kompletności i wiarygodności danych wprowadzanych przez delegatury Unii;
143. wzywa ESDZ do wzmocnienia kontroli zarządzania i narzędzi monitorowania wszystkich kosztów ponoszonych w ramach polityki nieruchomości w celu zapewnienia właściwego oglądu sytuacji i nadzoru wszystkich wydatków; uważa, że należy położyć nacisk na przestrzeganie pułapów określonych w ramach polityki nieruchomości, aby obniżyć całkowity roczny koszt najmu pomieszczeń biurowych delegatur, a także zapewnić adekwatność wkładów finansowych wnoszonych przez podmioty mające wspólną siedzibę, pokrycie kosztów bieżących wynikających ze wspólnej siedziby oraz zgodność kosztów z lokalnymi warunkami rynkowymi;
144. uważa, że należy szybko wypracować ekspercki poziom wiedzy pod kątem prawnym i technicznym w zakresie zarządzania nieruchomościami, przy uwzględnieniu wszelkich opłacalnych rozwiązań alternatywnych, takich jak zatrudnianie ekspertów zewnętrznych, np. lokalnych pośredników w handlu nieruchomościami, w celu zbadania rynku lub ewentualnie poprowadzenia negocjacji z właścicielami nieruchomości;
145. popiera wprowadzenie średnioterminowej strategii określającej wszystkie opcje, od priorytetów inwestycyjnych lub możliwości zakupu poprzez przedłużenie najmu aż do dzielenia pomieszczeń z państwami członkowskimi, przy jednoczesnym uwzględnieniu planów kadrowych oraz planowania i rozwoju polityki;

Część XIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2016 pt. „Kolejowy transport towarowy w UE: wciąż nie na właściwym torze”

146. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera jego zalecenia i wyraża zadowolenie, że Komisja je przyjmuje i weźmie je pod uwagę;
147. zwraca uwagę na obszary, w których działania państw członkowskich i Komisji są najbardziej potrzebne: liberalizacja rynku, procedury zarządzania ruchem, bariery administracyjne i techniczne, monitorowanie i przejrzystość wyników w sektorze kolejowego transportu towarowego, uczciwa konkurencja pomiędzy różnymi środkami transportu, spójność pomiędzy celami polityki i alokacją środków i lepsza koordynacja działań państw członkowskich i Komisji w zakresie wyboru i planowania projektów oraz zarządzania nimi, a także utrzymania sieci kolejowej;
148. zauważa, że Komisja nie dokonała właściwej oceny wpływu pakietów legislacyjnych, które zainicjowała od 2000 r., na sektor kolejowy, zwłaszcza w odniesieniu do kolejowego transportu towarowego; ubolewa nad tym, że inwestycji z unijnych funduszy na rzecz kilku projektów nie można uznać za opłacalne;
149. uważa, że jeśli obecna sytuacja w sektorze kolejowym się nie zmieni, to nie uda się osiągnąć celów dotyczących przeniesienia, wyznaczonych na 2030 r.;
150. jest zdania, że w interesie państw członkowskich leży przeprowadzenie wspólnej i obowiązkowej oceny skutków przyszłych przepisów dotyczących kolejowego transportu towarowego, aby zapewnić skuteczne zaradzenie niedociągnięciom związanym z brakiem kompatybilności sieci;
151. zauważa, że sektor kolejowy jest z reguły bardzo korporacyjny, w związku z czym liberalizacja rynku może być postrzegana bardziej jako zagrożenie niż korzyść;
152. uważa, że kolejowy transport towarowy jest jednym z kluczowych aspektów jednolitego rynku towarów i – biorąc pod uwagę jego ogromny pozytywny potencjał w odniesieniu do celów związanych ze zmianą klimatu i ograniczaniem wykorzystywania transportu drogowego – wzywa Komisję do nadania mu nowej dynamiki w ramach strategii jednolitego rynku; apeluje o wprowadzenie strategii dotyczącej kolejowego transportu towarowego;
153. zwraca się o kompleksową ocenę kolejowego transportu towarowego w Unii Europejskiej, ze szczególnym naciskiem na wdrażanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010⁽¹⁾, w tym na działalności punktów kompleksowej obsługi i przydzielanie tras, a także o równoczesną ocenę korytarzy towarowych i korytarzy instrumentu „Łącząc Europę”, w tym projektów już zatwierdzonych w ramach instrumentu „Łącząc Europę”;
154. wzywa do dokonania kompleksowej oceny interoperacyjności krajowych systemów kolejowych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy (Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 22).

155. zwraca się o dokonanie oceny strategii transportowych państw członkowskich, opracowanych w związku z zawarciem umów o partnerstwie, w odniesieniu do transgranicznej harmonizacji i operacyjności korytarzy TEN-T;
156. apeluje o plan działania na rzecz wspierania pełnego i szybkiego wdrożenia czwartego pakietu kolejowego;
157. ubolewa nad tym, że kilka przeszkód utrudniających rozwijanie silnego i konkurencyjnego europejskiego transportu kolejowego, stwierdzonych przez Trybunał w sprawozdaniu nr 8/2010, nadal wstrzymuje postępy w tym sektorze;

Część XIV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 9/2016 pt. „Wydatki na zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej UE w państwach południowego regionu Morza Śródziemnego i państwach objętych Partnerstwem Wschodnim do 2014 r.”

158. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
159. odnotowuje krytyczne podejście Trybunału i dużą liczbę niedociągnięć przedstawionych przez Trybunał, zwłaszcza brak skuteczności przy wykorzystywaniu przyznaných środków;
160. wzywa Komisję do dokonania oceny wszystkich uwag Trybunału i do podjęcia wymaganych środków, aby uniknąć popełniania takich samych błędów w polityce migracyjnej w latach 2014–2020; wzywa do zastosowania się do wszystkich zaleceń Trybunału;
161. uważa, że przy wykorzystywaniu środków finansowych należy stosować ulepszone systemy monitorowania i oceny w oparciu o wskaźniki wyjściowe, progresywne punkty odniesienia oraz wymierne i realistyczne cele; wzywa Komisję do dokonania przeglądu wszystkich wskaźników, punktów odniesienia i celów określonych w aktualnych programach dotyczących migracji;
162. jest zdania, że należy stale dążyć do zapewnienia kompleksowej i skoordynowanej reakcji, jako że kryzys migracyjny niesie ze sobą wiele wyzwań, które obejmują różne sektory i instytucje;
163. wzywa do ciągłego doskonalenia strategicznego zrozumienia i ram unijnej zewnętrznej polityki migracyjnej oraz wariantów politycznych z kluczowymi podmiotami, aby zapewnić jasność, a także skoordynowane i spójne uruchamianie mechanizmów migracji zewnętrznej w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, w ramach budżetowych Unii lub poza nimi;
164. wzywa Komisję do konstruktywnego zaangażowania się na rzecz lepszej koordynacji między instrumentami, mechanizmami i odpowiednimi zainteresowanymi stronami w celu zapobiegania kryzysowi migracyjnemu;
165. wzywa wszystkie główne zainteresowane strony do zastanowienia się nad równowagą między elastycznością w interwencjach, komplementarnością funduszy, ich poziomem i niezbędnym wykorzystywaniem dźwigni finansowej oraz potencjałem synergii i ogólną dodatkowością interwencji Unii, a także do odpowiedniego zareagowania na te kwestie;
166. uważa w tym kontekście, że należy odpowiednio zadbać o właściwe ukierunkowanie pomocy na różne i zmieniające się problemy migracji zewnętrznej, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej kontroli nad wydatkowaniem funduszy w celu uniknięcia ryzyka sprzeniewierzenia środków i podwójnego finansowania;
167. uważa, że istnieje pilna potrzeba pogodzenia zapotrzebowania na lepsze wyniki z dostępnością wystarczających środków, aby zapewnić wysoki poziom ambicji przy opracowywaniu unijnej kompleksowej i zrównoważonej reakcji na obecne i przyszłe wyzwania wywołane przez kryzys migracyjny; uważa, że negocjacje dotyczące śródrokresowej rewizji wieloletnich ram finansowych (WRF) są odpowiednim forum do zajęcia się tymi wyzwaniami, aby w perspektywie zwiększyć budżet na te fundusze;
168. uważa, że oprócz niedopasowania poziomu płynności istniejące rozdrobnienie instrumentów, których cele szczegółowe nie są ze sobą powiązane, utrudnia nadzór parlamentarny nad sposobem wdrażania funduszy oraz określenie obowiązków i w związku z tym trudno jest precyzyjnie ocenić kwoty faktycznie wydawane na wspieranie działań zewnętrznych w dziedzinie migracji; ubolewa, że taki stan rzeczy prowadzi do braku skuteczności, przejrzystości i rozliczalności; uważa, że należy koniecznie zmienić sposoby wykorzystywania istniejących instrumentów polityki, nadając im wyraźne i nowe cele, aby zwiększyć ich ogólną skuteczność i widoczność;

169. jest zdania, że unijne środki na zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej należy wydatkować bardziej efektywnie oraz że muszą one spełniać kryteria wartości dodanej w celu zapewnienia ludziom odpowiednich warunków życia w krajach ich pochodzenia oraz w celu uniknięcia wzrostu liczby napływających migrantów ekonomicznych;
170. wzywa Komisję, by w konstruktywny sposób śledziła i oceniała działania Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej, które miały rozpocząć się w październiku 2016 r., oraz by dokonywała ich konstruktywnego przeglądu;
171. przyjmuje z zadowoleniem utworzenie funduszy powierniczych Unii oraz zamiar szybszego i bardziej elastycznego wydatkowania środków w sytuacjach nadzwyczajnych, a także połączenia różnych źródeł finansowania w celu zajęcia się wszystkimi aspektami wszelkich kryzysów;
172. zauważa, że fundusze powiernicze stanowią część reakcji *ad hoc*, co pokazuje, że w budżecie Unii i wieloletnich ramach finansowych brakuje zasobów i elastyczności niezbędnych dla szybkiego i kompleksowego podejścia do poważnych sytuacji kryzysowych; ubolewa nad faktem, że skutkuje to pomijaniem władzy budżetowej, co osłabia jedność budżetu;
173. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w ramach śródkresowej rewizji wieloletnich ram finansowych, dotyczący ustanowienia nowej unijnej rezerwy kryzysowej, która ma być finansowana z umorzonych środków i stanowić dodatkowy instrument szybkiego reagowania na pilne kwestie unijne; wzywa Radę do pełnego poparcia tego wniosku;
174. podkreśla wagę wystarczających mechanizmów kontroli, które zapewniają nadzór polityczny nad wykonywaniem budżetu w kontekście procedury udzielania absolutorium; wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych kroków w celu zwiększenia zaangażowania władzy budżetowej i władzy kontroli budżetowej oraz w celu lepszego dostosowania funduszy powierniczych i innych mechanizmów do normy budżetowej, zwłaszcza przez sprawienie, aby pojawiały się one w budżecie Unii;
175. ubolewa, że Komisja nie przedstawiła szczegółowych danych na temat faktycznych płatności, oraz wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich środków w celu wzmocnienia i uproszczenia kodowania w informatycznym systemie finansowym, aby móc lepiej śledzić i monitorować kwoty przeznaczone na działania zewnętrzne w zakresie migracji;
176. zwraca się do Komisji o wprowadzenie kompleksowej bazy informacji, w której rejestrowane byłyby unijne wydatki związane z migracją, w tym wszystkie ukończone, trwające i planowane projekty; uważa, że ta interaktywna baza danych powinna przedstawiać zainteresowanym stronom i obywatelom wyniki zobrazowane na mapie świata oraz umożliwiać wyszukiwanie według krajów, rodzaju projektu i odpowiednich kwot;
177. jest zdania, że w perspektywie długoterminowej zarządzanie perspektywiczne byłoby bardziej skuteczne od polityki jedynie doraźnego reagowania, takiej jak zarządzanie kryzysowe;
178. przypomina stanowisko Parlamentu dotyczące całościowego podejścia do migracji opartego na nowej kombinacji polityki, w tym na wzmocnieniu związku między migracją a rozwojem przez przeciwdziałanie podstawowym przyczynom migracji, przy jednoczesnym propagowaniu zmian w sposobach finansowania kryzysu migracyjnego;

Część XV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2016 pt. „Aby skutecznie wdrożyć procedurę nadmiernego deficytu, konieczne są dalsze usprawnienia”

179. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia i zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału;
180. zaleca Komisji zwiększenie przejrzystości procedury nadmiernego deficytu (EDP) dzięki regularnemu komunikowaniu swoich ocen dotyczących realizowania przez każdy kraj reform strukturalnych zaproponowanych w ramach tej procedury, a także dzięki bardziej przejrzystemu stosowaniu przepisów;
181. jest zdania, że po konsultacjach z państwami członkowskimi Komisja powinna regularnie składać Parlamentowi sprawozdania z postępów w realizowaniu procedury nadmiernego deficytu w każdym państwie;
182. zaleca Komisji dalsze angażowanie krajowych rad budżetowych i dopilnowanie, by Europejska Rada Budżetowa odgrywała oficjalną rolę w procedurze nadmiernego deficytu; zauważa, że w ostatnich latach poprawiła się przejrzystość w ramach procedury nadmiernego deficytu, i przyznaje, że pewne informacje o politycznie drażliwym charakterze nie zawsze można podawać do wiadomości publicznej;
183. zaleca, aby procedura nadmiernego deficytu bardziej koncentrowała się na ograniczaniu długu publicznego; zauważa, że na koniec 2014 r. jedynie 13 państw członkowskich miało relację długu do produktu krajowego brutto na poziomie poniżej 60 %; wskazuje, że kilka państw członkowskich jest obecnie poważnie zadłużonych, choć w Unii odnotowuje się niewielkie ożywienie gospodarcze, a poziomy zadłużenia publicznego są wyższe teraz niż w 2010 r.;

184. przyjmuje do wiadomości, że zasada dotycząca pułapu zadłużenia stała się operacyjna w ramach procedury nadmiernego zadłużenia dopiero w 2011 r.; uważa, że obniżenie poziomów długu publicznego, zwłaszcza w wysoko zadłużonych państwach członkowskich, znacznie zintensyfikuje wzrost gospodarczy w perspektywie długoterminowej;
185. zaleca zadbanie o utrzymanie wystarczającej elastyczności przy stosowaniu zasad procedury nadmiernego deficytu w ramach paktu stabilności i wzrostu; podkreśla, że ponieważ w polityce makroekonomicznej mogą wystąpić nieprzewidziane wydarzenia, solidne ramy zarządzania gospodarczego muszą być elastyczne, aby uwzględniły rozwój sytuacji gospodarczej;
186. jest zdania, że Komisja powinna dopilnować, by stosowanie zasad procedury nadmiernego deficytu było ściśle skoordynowane z reformami strukturalnymi uzgodnionymi w ramach semestru europejskiego;

Część XVI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2016 pt. „Wzmacnianie zdolności administracyjnych w byłej jugosłowiańskiej republice Macedonii – ograniczone postępy w skomplikowanej sytuacji”

187. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera zawarte w nim zalecenia i zachęca Komisję do uwzględnienia tych zaleceń w pracach nad wzmacnianiem zdolności administracyjnych w byłej jugosłowiańskiej republice Macedonii;
188. jest zaniepokojony tym, że poczyniono niewielkie postępy we wzmacnianiu zdolności administracyjnych, a żadnych istotnych postępów nie poczyniono we wdrażaniu przepisów w niektórych kluczowych obszarach jak rozwój profesjonalnej i niezależnej służby cywilnej;
189. zauważa, że poczyniono tylko częściowe postępy w zwalczaniu korupcji i zwiększaniu przejrzystości;
190. zauważa jednak, że Komisja Europejska musi działać w trudnych warunkach politycznych i napotyka na brak woli politycznej i zaangażowania ze strony władz krajowych, by uporać się z pozostałymi kwestiami; zauważa, że ograniczenia wynikające z utrzymującego się kryzysu politycznego miały wpływ na powodzenie finansowanych projektów;
191. odnotowuje i wspiera kluczową rolę Komisji w rozwiązywaniu kryzysu politycznego w tym kraju i z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie komisarza na rzecz pośredniczenia w dialogu politycznym pomiędzy przeciwstawnymi siłami politycznymi;
192. wzywa Komisję, aby kontynuowała prace nad dialogiem z przywódcami politycznymi ze wszystkich środowisk politycznych, władzami krajowymi oraz ekspertami ds. sądownictwa i egzekwowania prawa, aby dojść do porozumienia w sprawie aktywnego zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej oraz w sprawie wdrażania rygorystycznych środków i mechanizmów zapobiegania korupcji i przestępstwom gospodarczym zgodnie z prawem karnym tego kraju;
193. zdecydowanie zaleca, aby Komisja wykorzystwała dialog polityczny i kontakty z władzami krajowymi do poprawienia skuteczności systemu zamówień publicznych i przejrzystości wydatków publicznych;
194. wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania walki z korupcją i ubolewa nad brakiem skutecznej strategii rządu w zakresie walki z korupcją; przypomina o potrzebie większego politycznego zaangażowania władz krajowych na rzecz zapewnienia trwałych rezultatów w tym zakresie;
195. zwraca się do Komisji, aby przy realizacji Przedakcesyjnego Instrumentu Polityki Strukturalnej (IPA II) wykorzystwała osiągnięcia udanych projektów, które są zrównoważone, mają wymierną wartość dodaną oraz były wdrażane i wykorzystywane zgodnie z regulacjami;
196. z zadowoleniem przyjmuje, opracowanie przez Komisję projektów skoncentrowanych na organizacjach społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję do kontynuowania tej praktyki i do nawiązania silnych relacji z lokalnymi organizacjami pozarządowymi;
197. zachęca Komisję do przygotowania projektów, które umacniają prawa i pozycję demaskatorów zwracających uwagę opinii publicznej na przypadki korupcji i nadużyć finansowych;
198. zauważa, że choć wiele projektów było dobrze zarządzanych, wyniki nie zawsze były zrównoważone czy nawet nie zawsze zostały osiągnięte; zauważa ponadto, że projekty nie zawsze wpisywały się w spójne podejście mające na celu wzmocnienie budowania zdolności administracyjnych; wzywa Komisję do poprawienia planowania strategicznego i do zapewnienia trwałości i rentowności projektów przez uczynienie z tych kryteriów warunków wstępnych projektów;

199. zwraca się do Komisji, aby nadal przestrzegała zasad należytego zarządzania finansami; wzywa Komisję do wsparcia opracowywania projektów, które przygotowują również grunt dla dalszych inwestycji w kraju; zachęca Komisję do priorytetowego potraktowania projektów o dużym potencjale w kluczowych obszarach, takich jak zamówienia publiczne czy procedury selekcji, a także do unikania finansowania projektów z ograniczonymi perspektywami na trwałość efektów;
200. zachęca Komisję do reagowania w sposób elastyczny na nieoczekiwane wydarzenia poprzez terminowe uwalnianie odnośnych zasobów lub poprzez ich zmniejszenie w celu zaradzenia pojawiającym się kwestiom;

Część XVII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2016 pt. „Agencje nie zawsze wykorzystują dotacje we właściwy i jednoznacznie skuteczny sposób”

201. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
202. z zadowoleniem przyjmuje wnioski i zalecenia Trybunału;
203. przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji i zainteresowanych agencji, która zawiera między innymi ważne informacje dotyczące środków podjętych po przeprowadzeniu kontroli;
204. podkreśla, że agencje odpowiadają za wieloletnie i roczne okresy programowania, a także za realizację (operacyjną i finansową) swych działań związanych z dotacjami; stwierdza w związku z tym, że skuteczne zarządzanie przez agencje działaniami realizowanymi z wykorzystaniem dotacji ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów i realizacji polityki Unii;
205. zauważa, że z ustaleń Trybunału wynika, iż skontrolowane agencje co do zasady przyznawały i wypłacały dotacje zgodnie z przepisami;
206. zauważa jednak, że Trybunał wskazał pewne uchybienia dotyczące opcji finansowania, procedur przyznawania dotacji, systemów kontroli i pomiaru wyników oraz wydał pięć zaleceń w celu zaradzenia tym uchybieniom;
207. zauważa, że gdy agencja dokonuje strategicznego wyboru narzędzia finansowania i uzasadnia go, może na tym zyskać efektywność i skuteczność tego narzędzia, a tym samym realizacja zadań agencji; podkreśla, że niedostateczne działania podjęte w związku z oceną *ex ante* mogą sprawić, że agencje wybiorą niewłaściwe narzędzia finansowania i nieprawidłowo zorganizują finansowanie;
208. ubolewa nad rozpowszechnionymi ogólnymi opisami działań agencji realizowanych z wykorzystaniem dotacji i niejasnymi opisami wyników, co skutkuje niekompletnymi rocznymi planami prac;
209. odnotowuje znaczenie dostosowania działań agencji realizowanych z wykorzystaniem dotacji do ich mandatu i strategicznych celów; zachęca zatem wszystkie agencje do opracowania konkretnych wytycznych i kryteriów, które pomogą im w wyborze konkretnego narzędzia finansowania, w oparciu o analizę potrzeb agencji, ich zasobów, celów, które mają być osiągnięte, potencjalnych beneficjentów, jak również niezbędnego poziomu konkurencji i wniosków wyciągniętych z poprzednich wyborów;
210. zauważa, że w programach prac agencji należy wskazać działania, które mają być realizowane z wykorzystaniem dotacji, szczegółowe cele i oczekiwane rezultaty, które mają zostać osiągnięte za pomocą działań związanych z dotacjami, a także planowane zasoby finansowe i ludzkie potrzebne do zrealizowania działań związanych z dotacjami;
211. uważa, że wyznaczanie strategicznych celów, ukierunkowanych wyników i wpływu ma ogromne znaczenie dla osiągnięcia dobrze zdefiniowanego rocznego programowania;
212. podkreśla, że ramy regulacyjne niektórych agencji zmuszają je do stosowania procedur przyznawania dotacji; zauważa jednak z niepokojem, że agencje nie rozważały systematycznie wszystkich dostępnych dla nich opcji finansowania oraz że dotacje nie zawsze były najbardziej właściwym narzędziem; odnotowuje ponadto uwagę Trybunału, że w procedurach przyznawania dotacji wykorzystuje się bardziej rygorystyczne kryteria kwalifikowalności oraz mniej rygorystyczne finansowe kryteria przyznawania niż ma to miejsce w przypadku zamówień publicznych, dlatego procedury te nie powinny być domyślną opcją finansowania; uważa jednak, że należy zachować odpowiednią równowagę między słabymi punktami procedur przyznawania dotacji a kosztami administracyjnymi związanymi z procedurami zamówień publicznych, i nie zgadza się w związku z tym ze spostrzeżeniem Trybunału, że zamówienia publiczne powinny być opcją domyślną;
213. jest zaniepokojony uwagami Trybunału, że zaangażowane agencje nie wprowadziły odpowiednich systemów monitorowania i kontroli *ex post*; wzywa agencje do opracowywania kontroli *ex ante* w celu poprawy monitorowania i sprawozdawczości w zakresie działań finansowanych w ramach dotacji;

214. podkreśla, że monitorowanie wyników i ocena rezultatów są kluczowe dla rozliczalności publicznej oraz kompleksowego informowania decydentów politycznych; podkreśla, że jest to jeszcze bardziej istotne w przypadku agencji z uwagi na ich zdecentralizowany charakter; wzywa agencje do ustanowienia systemów monitorowania dotacji i związanej z nimi sprawozdawczości opartych na wynikach i kluczowych wskaźnikach wykonania zadań skoncentrowanych na oddziaływaniu, a także na wynikach oceny *ex post*; uważa, że kluczowe wskaźniki skuteczności działania mają zasadnicze znaczenie dla monitorowania i oceny postępów, oddziaływania i wyników;
215. zauważa z niepokojem, że kluczowe wskaźniki skuteczności nadal koncentrują się na kwestii wkładu i uzyskanych wyników zamiast na rezultatach i sposobach oddziaływania; apeluje do agencji, by opracowywały kluczowe wskaźniki skuteczności w sposób bardziej strategiczny i opierały je na rezultatach i oddziaływaniu;
216. wzywa agencje do opracowania i przeprowadzenia oceny ryzyka ich rocznych planów prac w celu poprawy efektywności przez dokładniejsze wdrażanie, monitorowanie i ocenę;
217. zaleca strategiczny przydział narzędzi finansowych na cele krótkoterminowe, aby poprawić trafność decyzji dotyczących finansowania;
218. wzywa sieć agencji Unii do wspierania agencji w usprawnianiu ich procedur finansowania oraz, w szczególności, procedur monitorowania wyników w tym zakresie;
219. podkreśla zwłaszcza ustalenia Trybunału dotyczące procedur przyznawania dotacji oraz potrzeby przejrzystości, równego traktowania oraz unikania potencjalnych konfliktów interesów; wzywa zainteresowane agencje do wdrożenia zaleceń Trybunału w jak najkrótszym terminie;
220. wzywa agencje, by stosowały specjalne procedury związane z dotacjami w celu ustanowienia formalnych procedur wewnętrznych umożliwiających przestrzeganie zasad przejrzystości i równego traktowania oraz zabezpieczających przed ewentualnymi konfliktami interesów; podkreśla, że z tego względu agencje powinny wzmocnić swój system kontroli dotyczący realizacji projektów objętych dotacjami;
221. wzywa Komisję i agencje, które były przedmiotem kontroli w niniejszym sprawozdaniu specjalnym, do dostarczenia Parlamentowi aktualnych informacji na temat wdrażania zaleceń;

Część XVIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 13/2016 pt. „Pomoc UE na rzecz wzmocnienia administracji publicznej w Mołdawii”

222. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera zawarte w nim zalecenia i zachęca Komisję do uwzględnienia tych zaleceń w pracach nad wzmacnianiem zdolności administracyjnych Republiki Mołdawii;
223. z zaniepokojeniem zauważa, że Unia tylko częściowo przyczyniła się do wzmocnienia administracji publicznej oraz że Trybunał odnotował szereg niedociągnięć, w tym w zakresie opracowywania i realizacji skontrolowanych programów i projektów;
224. zauważa jednak, że Komisja musi działać w trudnych warunkach politycznych i napotyka szeroko rozpowszechnioną korupcję i wiele słabości instytucji publicznych, takich jak nadmierna biurokracja, brak orientacji na najważniejsze zadania, duża rotacja personelu, niska wydajność i brak rozliczalności; ponadto zauważa, że Mołdawia szczególnie dotkliwie odczuwa brak stabilności politycznej, zawirowania gospodarcze, głębokie ubóstwo i masową emigrację;
225. zauważa, że jakkolwiek szczególne okoliczności polityczne i czynniki zewnętrzne miały duży wpływ na powodzenie programów objętych budżetem, i faktycznie w wielu przypadkach pozostawały poza kontrolą Komisji, to jednak występowały konkretne niedociągnięcia, którymi Komisja mogła się zająć;
226. zauważa, że niedociągnięcia zaobserwowane przez Trybunał dotyczyły niewystarczająco szybkiej reakcji Komisji na nagłe zdarzenia, niedostatecznego dostosowania programów do mołdawskich strategii krajowych, braku ambitnych celów, ogólnikowych i niejasnych warunków oraz braku uzasadnienia przyznawania dodatkowych wydatków w ramach podejścia motywacyjnego;
227. wzywa Komisję, aby zachęcała swoich mołdawskich partnerów do przygotowywania systematycznych, jasno sformułowanych strategii krajowych zawierających wyraźne i mierzalne cele oraz do większego powiązania opracowywania programów w kraju z tymi strategiami;

228. zachęca Komisję do wykorzystania ocen *ex ante* w celu wyraźnego określenia potrzeb finansowych oraz opracowania ukierunkowanego i uzasadnionego procesu planowania budżetowego;
229. wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania walki z korupcją i ubolewa nad brakiem faktycznie skutecznej strategii rządu w zakresie walki z korupcją; z zadowoleniem przyjmuje powołanie doradcy wysokiego szczebla ds. walki z korupcją w kancelarii premiera; przypomina jednak o potrzebie opracowania bardziej ambitnej i skutecznej strategii oraz o potrzebie większego politycznego zaangażowania władz krajowych na rzecz zapewnienia trwałych rezultatów w tym zakresie; wzywa władze krajowe, aby skoncentrowały się na walce z korupcją oraz do zapewnienia większej przejrzystości i uczciwości w administracji publicznej, traktując te działania jako priorytetowe;
230. wzywa Komisję, aby kontynuowała dialog z przywódcami politycznymi ze wszystkich środowisk politycznych, władzami krajowymi oraz ekspertami ds. sądownictwa i egzekwowania prawa, aby dojść do porozumienia w sprawie aktywnego zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej oraz w sprawie wdrażania rygorystycznych środków i mechanizmów zapobiegania korupcji i przestępstwom gospodarczym zgodnie z prawem karnym tego kraju;
231. zachęca Komisję do przygotowania projektów, które umocniłyby prawa i pozycję demaskatorów zwracających uwagę opinii publicznej na przypadki korupcji i nadużyć finansowych;
232. zauważa, że głównymi metodami udzielania pomocy są sektorowe wsparcie budżetowe (74 % pomocy) oraz projekty; z ubolewaniem zauważa, że wsparcie budżetowe jedynie w ograniczonym stopniu przyczyniło się do wzmocnienia administracji publicznej;
233. z zaniepokojeniem zauważa, że sektorowe wsparcie budżetowe jest bardzo ryzykowną metodą podziału środków budżetowych, zwłaszcza w Mołdawii, gdzie administracja publiczna jest sparaliżowana przez powszechną korupcję i zdominowana przez lokalnych oligarchów; zachęca Komisję do ponownego rozważenia stosowanych metod w oparciu o dogłębną analizę ryzyka;
234. zachęca Komisję do zastosowania metod, które przyniosą widoczne i wymierne korzyści dla obywateli Mołdawii;
235. zauważa, że projekty były ogólnie odpowiednie, chociaż nie skoordynowano ich pod względem zakresu i terminów, co spowodowało, że pomoc techniczna na potrzeby rozwoju zdolności administracyjnych była opóźniona;
236. ubolewa, że chociaż projekty ogólnie przyniosły oczekiwane rezultaty, nie zawsze rezultaty te były trwałe, częściowo z powodu braku woli politycznej i z powodu innych czynników zewnętrznych; zwraca się do Komisji, aby wykorzystwała osiągnięcia udanych projektów, które są trwałe, mają wymierną wartość dodaną oraz były wdrażane i wykorzystywane zgodnie z regulacjami; wzywa Komisję do poprawienia planowania strategicznego i do zapewnienia trwałości i rentowności projektów przez uczynienie z tych kryteriów warunków wstępnych projektów;
237. podkreśla, że z tego względu agencje powinny wzmocnić swój system kontroli dotyczący realizacji projektów objętych dotacjami; wzywa Komisję do bardziej dokładnego ukierunkowania projektów na konkretne potrzeby krajowe;
238. zwraca się do Komisji, aby nadal przestrzegała zasad należytego zarządzania finansami; zachęca Komisję do udzielania pomocy przy opracowywaniu projektów, które staną się podstawą dalszych inwestycji w kraju, a także do nawiązania współpracy w tym zakresie z międzynarodowymi instytucjami finansowymi; zachęca Komisję do priorytetowego potraktowania projektów o dużym potencjale w kluczowych obszarach, takich jak zamówienia publiczne czy procedury selekcji, a także do unikania finansowania projektów z ograniczonymi perspektywami na trwałość efektów;
239. z zaniepokojeniem zauważa, że chociaż w 2012 r. Komisja wprowadziła bardziej systematyczną analizę ryzyka oraz ustanowiła komitety sterujące wysokiego szczebla ds. operacji wsparcia budżetowego, a także system wczesnego ostrzegania w sytuacjach urzeczywistniających się zagrożeń, nie była w stanie odpowiednio wcześniej wykryć „kradzieży stulecia”, tj. ogromnej afery korupcyjnej, w której sprzeniewierzono środki depozytariuszy w wysokości 1 miliarda USD, wśród których przypuszczalnie były nawet środki z wkładów Unii; zauważa, że wypłaty wsparcia budżetowego zostały ostatecznie zawieszono w lipcu 2015 r., a ich wznowienie uzależniono od poprawy sytuacji makroekonomicznej i fiskalnej oraz zawarcia umowy z Międzynarodowym Funduszem Walutowym;
240. wzywa Komisję do poprawy systemu wczesnego ostrzegania i analizy ryzyka, aby w sytuacji potencjalnego zagrożenia móc reagować szybciej i bardziej elastycznie;

241. zauważa, że budowanie zdolności administracyjnych w Mołdawii ma kluczowe znaczenie, ponieważ kraj ten nie ma pełnej kontroli nad całym swoim terytorium, co sprzyja separatystycznym tendencjom sił prorosyjskich; przypomina, że Mołdawia jest krajem z perspektywą europejską, a zatem jest strategicznym partnerem Unii;
242. ubolewa, że utrzymująca się niestabilność polityczna w Mołdawii przynosi długotrwały uszczerbek dla wiarygodności instytucji demokratycznych tego kraju, co skutkuje ograniczonym postępowaniem na drodze do demokracji, spadkiem poparcia dla integracji z Unią oraz nasileniem prorosyjskich inicjatyw politycznych;
243. wzywa Komisję, aby kontynuowała swoje zaangażowanie w Mołdawii z myślą o wzmocnieniu partnerstwa politycznego i integracji gospodarczej między Unią a Mołdawią; podkreśla, że dla osiągnięcia tych celów istotne znaczenie ma unijne wsparcie, doradztwo i monitorowanie w zakresie priorytetowych reform mających na celu rozwiązanie problemu upolitycznienia instytucji państwa i systemowej korupcji oraz zreformowanie administracji publicznej;

Część XIX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 14/2016 pt. „Unijne inicjatywy polityczne i wsparcie finansowe na rzecz integracji Romów – w ostatnim dziesięcioleciu osiągnięto istotne postępy, potrzebne są jednak dodatkowe działania w terenie”

244. przywołuje art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej, dyrektywę Rady 2000/43/WE⁽¹⁾ wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, dyrektywę Rady 2000/78/WE⁽²⁾ ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy oraz dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii;
245. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ramową Rady z 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii⁽⁴⁾, rezolucję Parlamentu z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów⁽⁵⁾, komunikat Komisji z dnia 5 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.” (COM(2011) 173), zalecenie Rady z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich⁽⁶⁾, a także komunikat Komisji z dnia 17 czerwca 2015 r. zatytułowany „Sprawozdanie z wdrażania unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów 2015” (COM(2015) 299);
246. przypomina, że integracja Romów zależy od ich włączenia społecznego i możliwości korzystania z tych samych praw, które przysługują wszystkim obywatelom europejskim, jako że Romowie są pełnoprawnymi obywatelami europejskimi;
247. przypomina wspólne podstawowe zasady włączenia społecznego Romów⁽⁷⁾, tj. dziesięć wspólnych podstawowych zasad omawianych podczas pierwszego spotkania europejskiej platformy na rzecz włączenia Romów w Pradze w 2009 r., które następnie dodano jako załącznik do konkluzji z posiedzenia Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów z dnia 8 czerwca 2009 r.;
248. popiera zalecenia Trybunału i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do jak najszybszego zastosowania się do zaleceń Trybunału;
249. wyraża ubolewanie, że w okresie programowania 2007–2013 nie poświęcono dostatecznej uwagi kwestii włączenia społecznego i integracji Romów; wzywa do uwzględnienia w większej mierze trudności z włączeniem społecznym Romów i pozostałych marginalizowanych społeczności oraz dyskryminacji wobec nich przy opracowywaniu przyszłych ram strategicznych Unii;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnonakarnych (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55).

⁽⁵⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów (Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 112).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 378 z 24.12.2013, s. 1.

⁽⁷⁾ Zob. załącznik III do sprawozdania specjalnego nr 14/2016, s. 74–76.

250. wyraża ubolewanie, że w badaniu przeprowadzonym przez Trybunał nie uwzględniono szerszej grupy krajów, w których Romowie stanowią dość liczną populację, takich jak Słowacja, Grecja lub Francja;
251. wzywa państwa członkowskie do zdefiniowania osób w niekorzystnej sytuacji, które mają być przedmiotem prowadzonych przez nie działań w zależności od potrzeb i wyzwań, jakim osoby te muszą stawić czoła, a także do zwrócenia szczególnej uwagi na ludność romską podczas przydzielania funduszy europejskich;
252. wyraża ubolewanie, że złożoność funduszy w ramach polityki spójności, które są jedynymi dostępnymi funduszami w przypadku projektów związanych z włączeniem społecznym, integracją i walką z dyskryminacją wobec Romów, nie pozwala dostatecznie wspierać włączenia społecznego Romów i zagwarantować im dostępu do praw;
253. uważa, że z tego względu każde państwo członkowskie powinno przyjąć plan działania mający na celu analizę rzeczywistego wpływu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz funduszy, których celem jest zapewnienie wsparcia Romom, i określenie, gdzie należy wzmocnić zasoby i zdolności administracyjne na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, aby wesprzeć wdrażanie projektów służących integracji, włączeniu społecznemu i walce z dyskryminacją wobec Romów oraz zarządzanie tymi projektami;
254. wzywa Komisję do dostarczenia szczegółowych informacji na temat źródeł finansowania dostępnych dla Romów, do przeanalizowania występujących przeszkód i do uwzględnienia ich w ramach upraszczania funduszy;
255. uznaje znaczenie wyboru projektów długoterminowych na rzecz marginalizowanych społeczności romskich przy wykorzystaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;
256. podkreśla potrzebę wdrożenia bardziej elastycznych kryteriów wyboru w odniesieniu do projektów mających na celu włączenie Romów i innych społeczności marginalizowanych;
257. wzywa Komisję do dopilnowania w następnym okresie programowania lub podczas przeglądu programów operacyjnych, aby cele integracji Romów wpisane do krajowych strategii integracji Romów znalazły odzwierciedlenie w ramach regulujących europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne na wszystkich szczeblach operacyjnych;
258. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dostarczenia odpowiednich i ujednoliconych danych statystycznych na temat Romów, co pozwoli lepiej ocenić ich włączenie społeczne, administracyjne i ekonomiczne;
259. podkreśla, że wykluczenie w zakresie mieszkań, bezdomność, wykluczenie w obszarze kształcenia, bezrobocie i dyskryminacja w dostępie do zatrudnienia są często kluczowymi aspektami marginalizacji; podkreśla zatem znaczenie zintegrowanych inicjatyw w obszarze mieszkalnictwa, kształcenia i dostępu do zatrudnienia na rzecz Romów oraz innych marginalizowanych społeczności;
260. podkreśla, że główną przeszkodą w walce z dyskryminacją względem Romów jest bardzo niski odsetek zgłaszania przypadków dyskryminacji organizacjom lub instytucjom takim jak policja lub służby socjalne; wzywa zatem państwa członkowskie do opracowania strategii mającej na celu wyeliminowanie dyskryminacji instytucjonalnej i zaradzenie brakowi zaufania Romów do instytucji;
261. wzywa Komisję, by przygotowała, w partnerstwie z przedstawicielami marginalizowanych społeczności, a zwłaszcza przedstawicielami ludności romskiej i „wyspecjalizowanych instytucji”, cykl szkoleń dla organów publicznych państw członkowskich, aby zwalczać dyskryminujące praktyki i świecić przykładem, a tym samym sprzyjać włączeniu społecznemu przez rzetelny, konstruktywny i skuteczny dialog;
262. przypomina o istnieniu programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych z pulą środków na lata 2014–2020 wynoszącą 900 mln EUR, w ramach którego szczególną uwagę zwraca się na osoby wymagające szczególnego traktowania i na walkę z ubóstwem oraz wykluczeniem społecznym;
263. wzywa Komisję do rozważenia utworzenia funduszu europejskiego poświęconego włączeniu społecznemu Romów i innych marginalizowanych społeczności; apeluje do Komisji o zapewnienie odpowiedniej kontroli wydatków z takiego funduszu;

264. wzywa Komisję do wprowadzenia prawdziwej europejskiej strategii na rzecz włączenia społecznego Romów, która byłaby europejskim planem działania przygotowanym i stosowanym na wszystkich szczeblach politycznych i administracyjnych, łączącym przedstawicieli społeczności romskiej i opierającym się na podstawowych wartościach równości, dostępu do praw i niedyskryminacji; podkreśla, że strategia ta musi przyczyniać się do rzeczywistego włączenia społecznego Romów i ich dostępu do kształcenia, zatrudnienia, mieszkań, kultury, opieki zdrowotnej, udziału w sprawach publicznych, szkoleniach i swobodnym przemieszczaniu się w Unii;
265. podkreśla jednak, że do państw członkowskich należy podejmowanie wszystkich środków wsparcia na rzecz Romów i gwarantowanie jednolitego i niedyskryminującego stosowania prawa krajowego i wszystkich praw na swoich terytoriach;

Część XX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15/2016 pt. „Czy Komisja skutecznie zarządza pomocą humanitarną na rzecz społeczności dotkniętych skutkami konfliktów w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich?”

266. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne poświęcone przeglądowi zagrożeń związanych z przyjęciem podejścia zorientowanego na rezultaty w unijnych działaniach na rzecz rozwoju i współpracy oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
267. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia, zgodnie z którymi pomocą humanitarną zarządzano skutecznie, zwłaszcza w trudnych warunkach pracy charakteryzujących się niepewnością i nieprzewidywalnością, co sprawiło, że skuteczna realizacja zadań stanowiła prawdziwe wyzwanie;
268. wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków mających na celu łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju, jeżeli pozwalają na to warunki lokalne; uważa, że wysiłki takie można byłoby ewentualnie wesprzeć dzięki stałej platformie wzajemnych usług poświęconej łączeniu pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju; jest przekonany, że platforma taka mogłaby m.in. służyć identyfikacji programów potencjalnie nadających się do połączenia; uważa, że wszędzie tam, gdzie to możliwe, należy wprowadzić zintegrowane podejście obejmujące jasno określone cele w zakresie koordynacji oraz spójną strategię na poziomie kraju lub regionu obejmującą wszystkie zainteresowane strony;
269. wzywa ponadto służby Komisji, by sprawniej odchodziły od krótkoterminowych działań humanitarnych na rzecz długoterminowych interwencji wspierających rozwój oraz spójnej koordynacji nie tylko różnych podmiotów unijnych, lecz również koordynacji z priorytetami krajowymi i innymi organizacjami międzynarodowymi dzięki wspólnej strategii i za pomocą wspólnych ram humanitarnych i rozwojowych;
270. uważa, że należy dokonywać systemowej ewaluacji rzeczywistego przeprowadzenia interwencji humanitarnych obejmującej ocenę kosztów administracyjnych w danym regionie, koncentrując się przy tym w większym stopniu na wydajności, a także opracować ewentualne wartości odniesienia na potrzeby wspólnych i regularnych pozycji kosztowych;
271. w miarę możliwości zachęca do lepszego dostosowywania ram czasowych do warunków przeprowadzania interwencji w celu uniknięcia czasochłonnych i kosztownych przedłużeń;
272. wzywa stosowne instytucje Unii i ONZ do pełnego przestrzegania i wdrożenia ramowej umowy finansowo-administracyjnej; zwraca się do Komisji, aby informowała Parlament o wdrażaniu tej umowy oraz dotyczących jej wytycznych, a także aby określiła obszary wymagające poprawy oraz przedstawiła stosowne wnioski w tym zakresie;
273. przypomina, że sprawozdawczość ONZ i organizacji międzynarodowych powinna gwarantować jak najdokładniejsze śledzenie finansowania, porównanie aspektów operacyjnych związanych z udzielaniem pomocy uzgodnionej na początku interwencji, jak i przydatne informacje zwrotne dla służb Komisji; podkreśla znaczenie terminowego przedkładania Komisji sprawozdań przez organizacje partnerskie, aby możliwe było sprawne zarządzanie działaniami humanitarnymi i warunkami finansowania lub dostosowanie ich;
274. podkreśla potrzebę poprawy rozliczalności i przejrzystości ONZ w zakresie wykorzystania zasobów Unii oraz wyników uzyskiwanych w ramach realizacji uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym strategicznych celów humanitarnych i rozwojowych;

275. zwraca się do Komisji o wprowadzenie ocen wyników na poziomie planów wdrażania pomocy humanitarnej, aby umożliwić analizę porównawczą tych planów i dzielenie się najlepszymi praktykami;
276. wyraża ubolewanie z powodu częstego występowania niekompletnych lub w niewystarczającym stopniu zorientowanych na wyniki informacji, które uniemożliwiają Komisji należyte wypełnianie powierzonych jej funkcji kontrolnej;
277. nalega na konieczność osiągnięcia najwyższego poziomu przejrzystości i rozliczalności instytucjonalnej na wszystkich szczeblach poprzez zapewnienie dostępu do wyczerpujących i rzetelnych informacji budżetowych i danych finansowych dotyczących projektów finansowanych ze środków unijnych, aby umożliwić Parlamentowi sprawowanie kontroli;

Część XXI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 16/2016 pt. „Cele UE w dziedzinie edukacji – programy są spójne, ale występują niedociągnięcia w pomiarze wyników”

278. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera jego zalecenia i wyraża zadowolenie z tego, że Komisja je przyjmuje i weźmie je pod uwagę;
279. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wdrożyła wcześniejsze zalecenia Trybunału w ramach prawnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na okres 2014–2020, umożliwiając tym samym lepsze wykorzystanie środków finansowych, między innymi dzięki ramom i rezerwie wykonania, warunkom wstępnym oraz wspólnym wskaźnikom produktu i rezultatu;
280. podkreśla, że potrzebne jest skupienie się na wykonaniu i rezultatach, i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe ramy regulacyjne na okres programowania 2014–2020 obejmują przepisy dotyczące przedstawiania przez państwa członkowskie sprawozdań na temat rezultatów;
281. odnotowuje niedociągnięcia w pomiarze wyników, zwłaszcza w określaniu celów i wskaźników produktu/rezultatu dla projektów wdrożonych w okresie 2007–2013; ubolewa nad tym, że wskaźniki rezultatu wciąż jeszcze nie są w pełni wiarygodne, i oczekuje, że niedociągnięcia zostaną poprawione w drugiej połowie okresu programowania 2014–2020;
282. z zadowoleniem przyjmuje tendencję w zakresie ograniczania liczby osób przedwcześnie kończących naukę oraz w zakresie uzyskiwania wykształcenia wyższego; wzywa państwa członkowskie do dostosowania ich konkretnych celów krajowych do unijnego celu zakładającego lepsze osiągnięcie celów edukacyjnych;
283. zauważa, że docelowy wskaźnik zatrudnienia nowych absolwentów w Unii określono na 82 % do 2020 r., z tym że cztery państwa członkowskie spośród pięciu, w których przeprowadzono wizyty, nadal nie osiągnęły tego celu; wskazuje, że te cztery państwa członkowskie borykały się z poważnym kryzysem gospodarczym, z którego właśnie zaczynają wychodzić; uważa, że te państwa członkowskie wciąż mogą osiągnąć, a nawet przekroczyć ten cel;
284. podkreśla, jak ważne jest utrzymanie wystarczającego poziomu unijnych inwestycji w kształcenie, biorąc pod uwagę silne powiązanie między poziomem wykształcenia a szansami na zatrudnienie;

Część XXII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 17/2016 pt. „Instytucje Unii Europejskiej mogą w większym stopniu ułatwić dostęp do swoich zamówień publicznych”

285. z zadowoleniem przyjmuje wnioski i zalecenia zawarte w sprawozdaniu Trybunału;
286. domaga się zwiększenia przejrzystości zamówień publicznych w instytucjach Unii oraz na szczeblu krajowym przez zapewnienie publicznego dostępu do dokumentów i danych dotyczących zamówień publicznych; uważa, że widoczność w internecie działalności instytucji Unii związanej z zamówieniami publicznymi jest niewielka, a informacje są niewystarczające, niejasne i umieszcza się je w wielu różnych witrynach internetowych;
287. zdecydowanie popiera zalecenie Trybunału, by instytucje Unii utworzyły wspólny elektroniczny punkt kompleksowej obsługi na potrzeby ich działalności związanej z zamówieniami publicznymi, umożliwiającą podmiotom gospodarczym znalezienie wszystkich istotnych informacji w jednym miejscu w internecie oraz nawiązywanie kontaktów z instytucjami Unii Europejskiej za pośrednictwem tej strony internetowej; uważa, że postępowania o udzielenie zamówienia, w tym komunikacja w sprawie mających zastosowanie przepisów, możliwości rynkowych, odpowiednich dokumentów zamówienia, składania ofert oraz wszystkich innych informacji wymienianych między instytucjami a podmiotami gospodarczymi, powinny być zarządzane za pośrednictwem punktu kompleksowej obsługi;

288. domaga się, aby strona internetowa Komisji poświęcona funduszom europejskim wypłacanym wszystkim państwom członkowskim była dostępna w jednym z trzech języków roboczych instytucji i zawierała te same dane dla wszystkich państw członkowskich, a przynajmniej wartość, przedmiot zamówienia, nazwę wykonawcy, nazwy podwykonawców (jeśli dotyczy), długość obowiązywania umowy i informację o istnieniu dodatkowych dokumentów; zwraca uwagę, że pozwoli to organizacjom pozarządowym ze wszystkich państw członkowskich i obywatelom na śledzenie sposobu wydawania pieniędzy i opłacalności projektów;
289. podkreśla, że instytucje zamawiające mają za zadanie zapewnić, by zamówienia publiczne miały charakter rynkowy, przyciągały wystarczającą liczbę ofert i zapewniały zrównoważony dostęp dla wszystkich podmiotów gospodarczych; zgadza się z Trybunałem, że w odniesieniu do bieżącej (2016 r.) rewizji rozporządzenia finansowego Komisja powinna zaproponować jednolity zbiór przepisów dotyczących zamówień publicznych; podkreśla, że należy wyraźnie wspierać udział małych i średnich przedsiębiorstw, w przeciwieństwie do obecnej sytuacji, korzystnej jedynie dla dużych przedsiębiorstw; uważa, że jednolity zbiór przepisów powinien zawierać przepisy dotyczące badania rynku przeprowadzanego przed udzieleniem zamówień dotyczących budynków oraz systemu językowego dla postępowań o udzielenie zamówienia, a odstępstwa od dyrektywy o zamówieniach publicznych ⁽¹⁾ należy uzasadnić;
290. przypomina, że stosowanie przez instytucje zamawiające procedury ograniczonej w zamówieniach publicznych zniechęca potencjalnych oferentów, uniemożliwia zachowanie przejrzystości i blokuje dostęp do informacji na temat sposobu wykorzystywania pieniędzy podatników; podkreśla, że Rada zastosowała procedury ograniczone w przypadku znakomitej większości swoich procedur przetargowych i że w sumie wszystkie instytucje Unii między 2010 a 2014 r. udzieliły co najmniej 25 % swoich zamówień publicznych przy zastosowaniu procedury ograniczonej; wymaga, by stosowano takie procedury w bardzo niewielkiej liczbie przypadków i każdorazowo z odpowiednim uzasadnieniem;
291. odnotowuje, że Parlament na swojej stronie internetowej publikuje pełny roczny wykaz wszystkich swoich wykonawców, którym udzielono zamówienia o wartości przekraczającej 15 000 EUR, ale nie publikuje wszystkich swoich zamówień; zachęca wszystkie instytucje do udostępnienia pełnej informacji o wszystkich wykonawcach i zamówieniach udzielanych w ramach zamówień publicznych, włącznie z przypadkami udzielania zamówień z wolnej ręki lub procedur ograniczonych;
292. podkreśla potrzebę większej jawności i przejrzystości publikowania ogłoszeń o zamówieniu dla wszystkich podmiotów gospodarczych; przypomina, że zgodnie z ustaleniami Trybunału „Parlament Europejski wykorzystał procedurę negocjacyjną, aby udzielić »zamówienia dotyczącego budynku« o wartości 133,6 mln EUR dotyczącego budynku w Brukseli, chociaż budynek ten nie istniał, gdy umowa była podpisywana w dniu 27 czerwca 2012 r.”, i zlekceważył tym samym zasadę, że tylko budynki istniejące są objęte wyjątkiem od zasady organizowania przetargu w możliwie jak największej skali przewidzianym w art. 134 ust. 1 zasad stosowania; podkreśla stanowczo, że wszystkie budynki niedokończone lub jeszcze niewybudowane muszą podlegać otwartym i konkurencyjnym procedurom udzielania zamówień, i uważa, że polityka ta powinna objąć wszystkie zamówienia na roboty budowlane ze względu na złożoność zamówień i wysokie nakłady środków finansowych;
293. zgadza się z Trybunałem, że instytucje Unii powinny, jeśli tylko jest to możliwe, dzielić zamówienia na części, aby zwiększyć poziom uczestnictwa w swoich postępowaniach o udzielenie zamówienia; podkreśla, że w 2014 r. Rada zawarła umowę ramową na okres 10 lat i o wartości 93 mln EUR na obsługę, konserwację, naprawę i dostosowanie instalacji technicznych w istniejących lub przyszłych budynkach Rady z jednym przedsiębiorstwem bez podziału zamówienia na części; wspomina, że Komisja postąpiła w ten sam sposób w 2015 r. w przypadku pięcioletniej umowy „Twoja Europa – Porady” – bezpłatnej pomocy prawnej Unii Europejskiej, o wartości prawie 9 mln EUR; podkreśla, że brak podziału na części w połączeniu ze zbyt długim okresem obowiązywania umów ramowych (10 lub 7 lat, przy czym rekordowe zamówienie udzielone przez Radę i dotyczące budynku im. Justusa Lipsusa obejmuje okres 17 lat) tłamsi konkurencję, sprzyja nieprzejrzystości i potencjalnej korupcji; zwraca się zatem do wszystkich instytucji, aby zaniechały takiego postępowania, które jest zupełnie niezgodne z duchem przejrzystości i dobrych praktyk, które Unia powinna wspierać;
294. wymaga, aby wszystkie instytucje Unii opracowały i wdrożyły odpowiednie narzędzia i metody kontroli i oceny, które pozwolą stwierdzić i zasygnalizować występowanie nieprawidłowości; przypomina, że lepsze technologie monitorowania, wykrywania, analizowania i sprawozdawczości są konieczne dla zwalczania nadużyć finansowych i korupcji; podkreśla, że tę wiedzę należy również udostępnić państwom członkowskim; podkreśla, że demaskatorzy odgrywają kluczową rolę w ujawnianiu wykroczeń, i przypomina, że wszystkie instytucje i agencje europejskie muszą przyjąć wewnętrzne wiążące przepisy dotyczące ochrony demaskatorów zgodnie z art. 22c regulaminu pracowniczego, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.;

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

295. zgadza się z Trybunałem, że Komisja powinna zaproponować zmiany w rozporządzeniu finansowym Unii, aby umożliwić szybkie rozpatrywanie skarg otrzymanych od podmiotów gospodarczych, które uważają, że zostały niesprawiedliwie potraktowane; zauważa, że tego rodzaju mechanizm powinien być stosowany, zanim podmioty gospodarcze zwrócą się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub do sądów Unii;
296. uważa, że egzekwowanie prawa w zamówieniach publicznych można zagwarantować przede wszystkim przez ustanowienie kompetentnych i niezależnych organów dochodzeniowych i agencji skupiających się na badaniu korupcji w zamówieniach publicznych; zwraca uwagę, że instytucje Unii i państwa członkowskie powinny wymieniać się informacjami i danymi wywiadowczymi na temat zamówień publicznych, jak również z OLAF, Europolem, Eurojustem i innymi organami dochodzeniowymi; stanowczo zaleca, aby instytucje posiadające uprawnienia do prowadzenia dochodzeń, zwłaszcza OLAF, udoskonaliły systemy zarządzania rozpatrywanymi sprawami w celu opracowywania sprawozdań i danych statystycznych na temat różnych rodzajów badanych zarzutów i wyników powiązanych dochodzeń;
297. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Trybunału, że instytucje Unii powinny ustanowić pojedyncze publiczne repozytorium informacji dotyczących odnośnych zamówień publicznych, aby umożliwić skuteczne monitorowanie *ex post* ich działalności związanej z zamówieniami publicznymi;
298. podkreśla, że scentralizowane gromadzenie danych o zamówieniach publicznych pomaga tworzyć istotne, dokładne i szczegółowe dane statystyczne, tak aby wykrywać i badać korupcję w zamówieniach publicznych oraz jej zapobiegać, a także podejmować odpowiednie środki zaradcze; podkreśla, że dodanie pól danych w centralnych bazach danych dotyczących zamówień publicznych (w tym TED) mogłoby pomóc rozpoznać przypadki potencjalnego wystąpienia nieprawidłowości w udzielaniu zamówień publicznych; wzywa instytucje Unii do zapewnienia, by takie bazy danych wypełniano terminowo i w kompletny sposób;
299. podkreśla rolę dziennikarzy śledczych i organizacji pozarządowych w zapewnianiu przejrzystości procesu udzielania zamówień publicznych i wykrywaniu oszustw lub potencjalnych konfliktów interesów; jest stanowczo przekonany, że powyższe podmioty powinny mieć pełny dostęp do ARACHNE, ORBIS i innych powiązanych instrumentów i baz danych pozwalających na wykrycie wszelkich potencjalnych konfliktów interesów lub przypadków korupcji w udzielaniu zamówień publicznych w instytucjach unijnych, jak również we wszystkich państwach członkowskich, w szczególności w odniesieniu do transakcji dokonywanych z wykorzystaniem funduszy europejskich;
300. wzywa wszystkie instytucje i agencje, aby w każdym przypadku publikowały życiorysy i deklaracje interesów w przypadku kadry kierowniczej średniego i wysokiego szczebla, członków, ekspertów oraz w odniesieniu do wszelkiego rodzaju organów lub struktur kierowniczych, w tym nawet w przypadku ekspertów oddelegowanych z państw członkowskich, jako że życiorysy takich ekspertów powinny być zawsze publicznie dostępne; podkreśla, że deklaracja o braku konfliktu interesów – którą niektóre instytucje i agencje wciąż wykorzystują – nie jest odpowiednim dokumentem do publikacji, ponieważ w każdym wypadku ocenę występowania lub braku konfliktu interesów powinna przeprowadzić niezależna zewnętrzna organizacja lub instytucja;
301. wzywa Trybunał, by regularnie publikował informacje na temat przebiegu spraw dotyczących nadużyć związanych z przypadkami sygnalizowania nieprawidłowości, jak również na temat wszystkich sytuacji konfliktu interesów lub efektów „drzwi obrotowych” wykrytych podczas procesu monitorowania lub audytu, i zwraca się do Trybunału, by publikował co najmniej raz w roku sprawozdanie specjalne dotyczące polityki w zakresie konfliktu interesów i przypadków konfliktu interesów wykrytych we wszystkich agencjach i wspólnych przedsięwzięciach europejskich, a w szczególności wspólnych przedsięwzięciach związanych z przemysłem;
302. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Trybunału, by instytucje Unii korzystały z wzajemnych ocen na potrzeby wzajemnego uczenia się i wymiany najlepszych praktyk w obszarze zamówień publicznych;

Część XXIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2016 pt. „Unijny system certyfikacji zrównoważonych ekologicznie biopaliw”

303. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału, w szczególności uwagi i zalecenia wydane przez Trybunał; zauważa, że Komisja w pełni przyjęła cztery z pięciu zaleceń oraz częściowo przyjęła jedno zalecenie; wnioskuje, by Komisja rozważyła pełne przyjęcie zalecenia dotyczącego wiarygodności danych przekazywanych przez państwa członkowskie;

304. zauważa, że Unia jest uznawana za wiodący podmiot w obszarze globalnej polityki ochrony środowiska, ustanawiający normy środowiskowe na szczeblu międzynarodowym oraz zapewniający najlepsze praktyki w zakresie ochrony środowiska, a także utrzymujący konkurencyjną obecność na rynku globalnym; zauważa, że w swoim siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska Unia ustanawia cel na 2050 r., jakim jest „dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety”; zauważa, że jednym z priorytetów jest zagwarantowanie, że „dobrobyt i zdrowe środowisko wynikają z innowacyjnej, obiegowej gospodarki, w której nic się nie marnuje, zasobami naturalnymi gospodaruje się w sposób zrównoważony, a różnorodność biologiczna jest chroniona, ceniona i przywracana w sposób zwiększający odporność społeczeństwa”;
305. zauważa, że Unia zobowiązała się w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii ⁽¹⁾ do zapewnienia, by udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w 2020 r. wyniósł co najmniej 10 %, co można osiągnąć tylko dzięki wykorzystaniu biopaliw na dużą skalę; zauważa jednak, że sama produkcja biopaliw może wiązać się z pewnym ryzykiem dotyczącym użytkowania gruntów, w związku z czym konieczne jest zapewnienie, by były one zrównoważone;
306. podkreśla, że ustanowienie skutecznego i wiarygodnego systemu certyfikacji zrównoważonych biopaliw stanowi jeden z ważnych kroków w kierunku wdrożenia priorytetów politycznych określonych w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska; zauważa, że zrównoważone biopaliwa są certyfikowane przez systemy dobrowolne zatwierdzone przez Komisję; w tym względzie ubolewa, że Trybunał uznał, iż unijny system certyfikacji biopaliw nie jest w pełni wiarygodny;
307. zauważa z ubolewaniem, że procedura zatwierdzania stosowana przez Komisję nie uwzględnia pewnych kluczowych aspektów zrównoważoności i wolnego handlu, takich jak konflikty dotyczące własności gruntów, praca przymusowa lub praca dzieci, złe warunki pracy rolników, zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa oraz wpływ pośrednich zmian użytkowania gruntów, które w różnych realiach są uważane za niezwykle istotne; uważa, że w tej kwestii polityka Komisji wykazuje brak spójności; wzywa Komisję do ponownego opracowania swoich procedur oceny w bardziej kompleksowy sposób oraz do włączenia tych aspektów do procedury weryfikacji systemów dobrowolnych; wzywa Komisję, aby wymagała od systemów dobrowolnych składania raz do roku sprawozdania z czynności certyfikacyjnych zawierającego informacje dotyczące wspomnianych zagrożeń;
308. zauważa, że dotychczas Komisja przedłożyła dwa sprawozdania dotyczące wpływu polityki Unii w zakresie biopaliw na zrównoważony rozwój społeczny w Unii i w państwach trzecich oraz na dostępność żywności w przystępnych cenach; zauważa z ubolewaniem, że informacje zawarte w sprawozdaniach były raczej ograniczone i zawierały wyłącznie niejasne wnioski; wzywa Komisję do udoskonalenia systemu sprawozdawczości oraz przekazania Parlamentowi szczegółowej analizy w celu poinformowania społeczeństwa o tych ważnych kwestiach;
309. zauważa z wielkim niepokojem, że produkcja biopaliw może konkurować z uprawą roślin spożywczych oraz że rozpowszechnienie na szeroką skalę upraw wykorzystywanych do produkcji biopaliw może mieć ogromny wpływ na normy środowiskowe i zdrowotne w krajach rozwijających się, na przykład w Ameryce Południowej i Azji Południowej, a także że może to prowadzić do masowego wylesiania i zanikania tradycyjnego rolnictwa, co będzie wywierać długoterminowy wpływ na lokalne społeczności; ubolewa, że sprawozdania Komisji nie uwzględniają złożonych kwestii rozwoju w krajach rozwijających się; wzywa Komisję do przyjęcia bardziej spójnego i konsekwentnego podejścia do polityki w obszarze środowiska, energii, rozwoju i innych powiązanych kwestii; wzywa Komisję do zwracania szczególnej uwagi na wpływ pośrednich zmian użytkowania gruntów;
310. zauważa z żalem, że Komisja zatwierdziła systemy dobrowolne, które nie obejmowały odpowiednich procedur weryfikacji, czy źródłem produkcji biopaliw z odpadów rzeczywiście były odpady lub czy surowce roślinne do produkcji biopaliw uprawiane w Unii spełniają faktycznie unijne wymogi w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa; wzywa Komisję do weryfikowania, czy unijni producenci surowców roślinnych do produkcji biopaliw rzeczywiście spełniają unijne wymogi w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa; wzywa Komisję do zapewnienia wystarczającego dowodu potwierdzającego źródło odpadów i pozostałości wykorzystywanych do produkcji biopaliw;
311. zauważa z niepokojem, że niektóre zatwierdzone systemy nie były wystarczająco przejrzyste lub w ich strukturach zarządczych znaleźli się tylko przedstawiciele nielicznych podmiotów gospodarczych; wzywa Komisję do zapewnienia, by w systemach dobrowolnych nie występowały konflikty interesów, oraz do zapewnienia skutecznej komunikacji z innymi zainteresowanymi stronami;

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

312. wzywa Komisję do dalszego zapewniania przejrzystości systemów dobrowolnych oraz podmiotów gospodarczych przez wymaganie, by systemy dobrowolne opracowywały oficjalną stronę internetową, na której będą udostępniane do publicznej wiadomości szczegółowe informacje dotyczące systemów dobrowolnych, ich procedur certyfikacji, zatrudnionych pracowników, wydanych certyfikatów, sprawozdań z kontroli, skarg i współpracujących podmiotów gospodarczych;
313. zauważa z niepokojem, że Komisja nie nadzoruje funkcjonowania zatwierdzonych systemów dobrowolnych, a zatem nie może mieć pewności co do jakości certyfikacji; zauważa z niepokojem, że nie istnieje konkretny system rozpatrywania skarg, co uniemożliwia Komisji zweryfikowanie, czy skargi są odpowiednio rozpatrywane; wzywa Komisję do wprowadzenia systemu nadzoru, który umożliwi upewnienie się, czy stosowane w ramach systemów dobrowolnych procedury certyfikacji są zgodne z normami określonymi w celu zatwierdzenia systemu; wzywa Komisję do wymagania od systemów dobrowolnych ustanowienia przejrzystych, przyjaznych dla użytkownika, zawierających szczegółowe informacje i dostępnych systemów rozpatrywania skarg; wzywa Komisję do nadzorowania systemów rozpatrywania skarg i podejmowania działań w razie konieczności;
314. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja wydała wytyczne dla systemów dobrowolnych, które mogą przyczynić się do rozpowszechniania najlepszych praktyk i poprawy skuteczności, zauważa jednak, że wytyczne te nie są wiążące i nie są w pełni wdrażane; zwraca się do Komisji, aby określiła te wytyczne jako wiążące dla systemów dobrowolnych w celu zapewnienia spełnienia wymogów;
315. zauważa, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie, by statystyki dotyczące zrównoważonych biopaliw przekazywane Komisji były wiarygodne, lecz istnieje ryzyko ich przeszacowania; wzywa Komisję do wprowadzenia wymogu, by państwa członkowskie popierały swoje statystyki odpowiednimi dowodami w formie np. certyfikatu lub deklaracji wydawanych przez jednostkę odpowiedzialną za gromadzenie danych dotyczących zrównoważonych biopaliw, przekazywanych organowi krajowemu, który z kolei przesyłałby je do Eurostatu;
316. powtarza, że dane przekazywane przez państwa członkowskie są często nieporównywalne ze względu na różnice w definicjach, co w zasadzie uniemożliwia poznanie realnej sytuacji; zwraca się do Komisji o zharmonizowanie definicji substancji stanowiących odpady, które nie zostały wcześniej objęte wykazem zawartym w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii, a są wykorzystywane do produkcji zaawansowanych biopaliw w instalacjach istniejących przed przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513⁽¹⁾ zmieniającej dyrektywę w sprawie odnawialnych źródeł energii;
317. zauważa z niepokojem, że szczególna wartość (podwójne liczenie) biopaliw produkowanych z odpadów i pozostałości zwiększa ryzyko wystąpienia nadużycia; podkreśla potrzebę dialogu między Komisją a państwami członkowskimi w sprawie zapobiegania nadużyciom i ich monitorowania; zachęca Komisję do nawiązania takiego dialogu;
318. z zadowoleniem przyjmuje przykład systemu dobrowolnego podany w sprawozdaniu Trybunału, który ustanawia rygorystyczne normy dla zrównoważonej produkcji, która ma na celu nie tylko zapobieganie szkodom ekologicznym, w tym ochronę gleby, wody i powietrza, lecz także zapewnienie właściwych warunków pracy i ochronę zdrowia pracowników w gospodarstwach, a także poszanowania praw człowieka, praw pracowniczych i praw własności gruntu; uważa, że jest to przykład najlepszych praktyk; wzywa Komisję do rozważenia utworzenia platformy dla systemów dobrowolnych przeznaczonej do wymiany najlepszych praktyk;

Część XXIV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 19/2016 pt. „Wykonywanie budżetu UE za pośrednictwem instrumentów finansowych – wnioski na przyszłość z okresu programowania 2007–2013”

319. przyjmuje z zadowoleniem ustalenia i zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału;
320. ubolewa nad tym, że całościowy ogląd instrumentów finansowych nie umożliwia opisanie udanych działań na rzecz poprawy inwestycji w Unii; zauważa, że przede wszystkim Komisja, ale i państwa członkowskie podjęły większe ryzyko, oraz ubolewa nad tym, że sektor prywatny nie wniósł znacznego wkładu w te instrumenty;
321. podkreśla wysokie poziomy kosztów administracyjnych i wynagrodzeń dla zarządzających funduszami w porównaniu z faktycznym poziomem wsparcia finansowego na rzecz ostatecznych odbiorców; sugeruje ustanowienie pułapów podatkowych dla pośredników finansowych; wskazuje, że należy zmienić wielkości funduszy specjalnych Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Społecznego, aby skorzystać ze znacznych oszczędności na poziomie kosztów obsługi funduszy, tam, gdzie to możliwe;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 1).

322. uważa, że Komisja znajduje się w uprzywilejowanej sytuacji, by opracować dodatkowe wytyczne dla państw członkowskich dotyczące sposobu ustanawiania takich instrumentów finansowych w państwach członkowskich lub na szczeblu unijnym (którymi bezpośrednio lub pośrednio zarządza Komisja); podkreśla, jak ważne jest dopilnowanie, by instrumenty finansowe nie podlegały niemożliwym do zaakceptowania mechanizmom unikania opodatkowania;
323. jest zaniepokojony tym, że w niektórych przypadkach wykorzystywano interpretacje indywidualne prawa podatkowego do zwiększania atrakcyjności instrumentów finansowych wśród inwestorów z sektora prywatnego; ubolewa nad tym, że według Komisji interpretacji indywidualnych prawa podatkowego nie można uważać samych przez się za sprzeczne z jej własną polityką; wzywa Komisję do zapobiegania wszelkim formom interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w odniesieniu do wykorzystywania instrumentu finansowego Unii;
324. podziela pogląd, zgodnie z którym wnioski wyciągnięte ze skontrolowanego okresu programowania (2007–2013) należy uwzględnić przy ustanawianiu instrumentów finansowych dla europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; uważa w szczególności, że wnioski powinny być ukierunkowane na wydajność i wyniki, a nie tylko na samą zgodność z przepisami; uważa, że projekty powinny tworzyć wartość dodaną w odniesieniu do specjalizacji regionalnej i rozwoju gospodarczego regionów europejskich;
325. ubolewa nad tym, że podstawa prawna w poprzednim okresie umożliwiała państwom członkowskim zamrożenie części ich wkładu na rachunkach bankowych i na rachunkach pośredników finansowych zarządzających funduszami bez rzeczywistego wykorzystywania tych kwot zgodnie z zamierzonymi celami; odnotowuje zmiany wprowadzone przez Komisję w jej wytycznych dotyczących zamknięcia; wzywa Komisję do aktywnego monitorowania sytuacji, aby unikać takiej praktyki;
326. uważa, że efekt mnożnikowy powinien ilustrować stopień, w jakim wstępne wkłady finansowe zarówno ze strony Unii, jak i państw członkowskich przyciągnęły fundusze prywatne; ubolewa nad tym, że ustalenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału wskazują, iż instrumenty finansowe, zarówno te objęte zarządzaniem dzielonym, jak i te objęte zarządzaniem scentralizowanym, nie zdołały skutecznie przyciągnąć kapitału prywatnego; jest zdania, że współfinansowanie instrumentów finansowych przez państwa członkowskie, a także wkład ze strony Unii powinny być postrzegane jako część finansowania publicznego;
327. domaga się od Komisji przedstawienia definicji efektu mnożnikowego instrumentów finansowych mającej zastosowanie we wszystkich obszarach budżetu Unii, która to definicja wprowadzi wyraźne rozróżnienie między efektem mnożnikowym wkładów prywatnych i krajowych wkładów publicznych w ramach programu operacyjnego lub dodatkowych prywatnych bądź publicznych wkładów kapitałowych oraz uwzględnić będzie rodzaj danego instrumentu; zaleca, by państwa członkowskie podjęły dalsze wysiłki w zakresie gromadzenia danych, zarządzania oraz dzielenia się wiedzą w odniesieniu do efektu rotacji instrumentów finansowych;
328. zwraca uwagę na potrzebę określenia od samego początku jasnego i konkretnego szacunkowego efektu mnożnikowego dla przyszłych środków w ramach instrumentów finansowych; oczekuje, że w odniesieniu do instrumentów finansowych Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Społecznego w okresie programowania 2007–2013 Komisja dopilnuje, aby państwa członkowskie przekazały kompletne i rzetelne dane dotyczące wkładów z sektora prywatnego na rzecz wyposażenia kapitałowego zarówno za pośrednictwem programów operacyjnych, jak i w charakterze elementu dodatkowego w stosunku do nich;
329. jest zdania, że przed podjęciem decyzji w sprawie środków inżynierii finansowej odnośnych projektów infrastrukturalnych instytucje zarządzające powinny upewnić się, że ich propozycja jest należycie uzasadniona za pośrednictwem niezależnej, wysokiej jakości oceny *ex ante* opartej na znormalizowanej i wspólnie uzgodnionej metodyce; popiera pogląd, że przed zatwierdzeniem programów operacyjnych obejmujących odnośne projekty infrastrukturalne Komisja powinna sprawdzić ich zgodność z niezależną oceną *ex ante* oraz zapewnić jakość tej oceny;
330. zaleca instytucjom zarządzającym, by wynagrodzenie zarządzającego funduszem było powiązane z jakością faktycznie dokonanych inwestycji, mierzoną na podstawie wkładu tych inwestycji w osiągnięcie strategicznych celów programu operacyjnego, oraz z wartością zasobów zwróconych z inwestycji dokonanych w ramach instrumentu;
331. zaleca, by instytucje zarządzające i instytucje unijne przyjęły aktywne podejście i zapewniły pomoc techniczną na szczeblu lokalnym w odniesieniu do lepszego wykorzystywania instrumentów finansowych w regionach;
332. zdecydowanie opowiada się za tym, by Komisja przeprowadziła analizę porównawczą kosztów wdrażania dotacji i instrumentów finansowych (objętych zarządzaniem scentralizowanym i dzielonym) w odniesieniu do okresu programowania 2014–2020 w celu ustalenia ich rzeczywistych poziomów i wpływu na osiągnięcie celów strategii „Europa 2020” i 11 celów tematycznych polityki spójności; zauważa, że takie informacje byłyby szczególnie istotne w kontekście przygotowywania wniosków ustawodawczych dotyczących okresu po roku 2020; apeluje o dokonanie pełnej oceny wyników przed końcem 2019 r., aby można było rozważyć przyszłość takich instrumentów;

Część XXV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 20/2016 pt. „Wzmacnianie zdolności administracyjnych w Czarnogórze – mimo dokonanych postępów potrzeba skuteczniejszych działań w wielu ważnych obszarach”

333. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera zawarte w nim zalecenia i zachęca Komisję do uwzględnienia tych zaleceń w pracach nad wzmacnianiem zdolności administracyjnych w Czarnogórze;
334. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pomoc przedakcesyjna Unii przyczyniła się do wzmocnienia zdolności administracyjnych; stwierdza jednak, że w kilku ważnych obszarach postęp jest bardzo powolny;
335. ubolewa, że chociaż projekty ogólnie przyniosły oczekiwane rezultaty, nie zawsze rezultaty te były trwałe, częściowo z powodu braku woli politycznej organów krajowych i z powodu czynników zewnętrznych; zwraca się do Komisji, aby wykorzystywała osiągnięcia udanych projektów, które są trwałe, mają wymierną wartość dodaną oraz były wdrażane i wykorzystywane zgodnie z regulacjami; wzywa Komisję do poprawienia planowania strategicznego i do zapewnienia trwałości i rentowności projektów przez uczynienie z tych kryteriów jasnych wymogów;
336. ubolewa nad słabym zaangażowaniem organów krajowych, mającym negatywny wpływ na postęp wzmacniania zdolności administracyjnych; wzywa organy krajowe do wykorzystania wyników projektu w celu zwiększenia skuteczności; podkreśla, że skuteczne odpolitycznienie i reforma administracji publicznej wymagają silnej woli politycznej;
337. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w większości przypadków projekty były dobrze skoordynowane z innymi projektami IPA lub interwencjami darczyńców; podkreśla jednak, że były także przypadki słabszej koordynacji, która doprowadziła do powielania niektórych starań; zachęca Komisję do lepszej koordynacji swoich działań dotyczących Czarnogóry z innymi projektami obejmującymi wielu beneficjentów;
338. ubolewa, że w sprawozdaniach Komisji nie było wystarczających informacji na temat postępu wzmacniania zdolności administracyjnych na przestrzeni czasu; stwierdza, że sprawozdania nie zawsze zawierały ocenę tych samych sektorów administracji publicznej, a kryteria oceny zdolności administracyjnych nie zawsze były jasne, co utrudniało porównanie w miarę upływu czasu;
339. z zadowoleniem przyjmuje jednak nową metodykę sprawozdawczą na potrzeby oceny rocznej w sprawozdaniach z postępów za 2015 r., która zapewniła lepszą harmonizację skal oceny i większą porównywalność; zachęca Komisję, aby wykorzystywała ten system sprawozdawczości także w przyszłości;
340. stwierdza, że Komisja dobrze wykorzystała do wspierania procesu reform środki niefinansowe w postaci dialogu politycznego, podkreśla jednak, że główne problemy pozostały nierozwiązane;
341. ubolewa, że pomimo pewnych rezultatów uzyskanych w minionych latach w dziedzinie wdrażania ustawodawstwa antykorupcyjnego postęp w walce z korupcją nadal jest bardzo powolny; podkreśla, że cały system państwa prawa musi dawać lepsze efekty i skupiać się zwłaszcza na wzmacnianiu walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną; zwraca się do Komisji, aby zachęcała organy krajowe do wzmacniania zdolności w zakresie dochodzeń w sprawach finansowych i ochrony osób zgłaszających naruszenia;
342. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2016 r. rozpoczęła pracę Agencja Antykorupcyjna; zauważa jednak, że w wielu obszarach korupcja nadal jest rozpowszechniona i stanowi poważny problem;
343. zauważa, że decentralizacja zarządzania projektami może zapewnić znaczne zwiększenie zdolności w strukturach operacyjnych dzięki szczegółowym kontrolom *ex ante*; zauważa ponadto, że rozpowszechnianie dobrych praktyk zarządzania projektami zgromadzonych w strukturach IPA może pomóc uzyskać dobre rezultaty w pozostałych sektorach administracji publicznej działających w tym samym obszarze; wzywa Komisję do wykorzystania tej możliwości w celu bardziej skutecznego budowania zdolności administracyjnych w Czarnogórze; wzywa Komisję, by zachęcała organy krajowe do rozważenia stosowania dobrych praktyk w celu budowania zdolności;
344. stwierdza, że Czarnogórę uważa się za kraj będący w najbardziej zaawansowanym stadium procesu akcesyjnego w regionie; podkreśla, że Unia odegrała dla tego kraju niezastąpioną rolę; stwierdza jednak z ubolewaniem, że sytuacja Czarnogóry jest ostatnio napięta z uwagi na niestabilność polityczną, polaryzację i coraz bardziej intensywną walkę o wpływy między Rosją a NATO, do którego Czarnogóra przystąpi w 2017 r.; zachęca Komisję do kontynuowania dialogu politycznego z organami krajowymi w celu pomocy w osiągnięciu kompromisu między rządem a opozycją;

Część XXVI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 22/2016 pt. „Pomoc finansowa Unii Europejskiej na rzecz likwidacji obiektów jądrowych w Bułgarii, na Litwie i Słowacji: osiągnięcia i przyszłe wyzwania”

345. z zadowoleniem przyjmuje wyteżoną pracę Trybunału dotyczącą likwidacji elektrowni jądrowych, wykazaną w obecnym sprawozdaniu specjalnym i w sprawozdaniu specjalnym z 2011 r. ⁽¹⁾;
346. popiera zalecenia Trybunału, których większość Komisja zaakceptowała;
347. przypomina, że od 2012 r. Komisja Kontroli Budżetowej interesuje się szczególnie kwestią likwidacji obiektów jądrowych i w związku z tym zorganizowała misje informacyjne do trzech elektrowni jądrowych w 2012, 2013 i 2014 r.;
348. podkreśla, że bezpieczeństwo jądrowe ma pierwszorzędne znaczenie nie tylko dla zainteresowanych państw członkowskich, ale również dla ludności w całej Unii i państwach z nią sąsiadujących;
349. podkreśla, że na Litwie priorytetem musi być usunięcie i bezpieczne tymczasowe składowanie prętów jądrowych z bloku 2;
350. przypomina, że na Litwie jedną z głównych przyczyn opóźnień był fakt, że spory techniczne i handlowe między władzami krajowymi a wykonawcami zewnętrznymi przez lata pozostawały nierozwiązane; uważa, iż aby uniknąć takiego problemu, zakłócającego proces likwidacji, należy wyznaczyć specjalne zespoły zarządzające projektem; zwraca się do Komisji z pytaniem, czy takie zespoły zarządzające projektem istnieją we wszystkich trzech zainteresowanych państwach członkowskich;
351. przypomina Komisji, że słowacka Najwyższa Izba Kontroli zaplanowała na 2015 r. kontrolę JAVYS ⁽²⁾; zwraca się o przekazanie mu wniosków z tej kontroli; w tym kontekście wzywa właściwe władze bułgarskie i litewskie do skontrolowania procesów likwidacji w Ignalinie i Kozłoduju;
352. jest zaniepokojony opóźnieniami w pracach dotyczących obiektów składowania odpadów nisko- i średnioaktywnych; wzywa Komisję do poinformowania właściwej komisji Parlamentu o poczynionych postępach;
353. wzywa Komisję do poinformowania właściwej komisji Parlamentu o staraniach podjętych na rzecz wyeliminowania luki finansowej, zwłaszcza na Litwie;
354. przypomina, że Trybunał oszacował koszty likwidacji w omawianych trzech państwach członkowskich, w tym składowania odpadów wysokoaktywnych i wypalonego paliwa jądrowego, na 11 388 mln EUR; uważa, że koszty likwidacji nie powinny obejmować kosztów składowania odpadów wysokoaktywnych i wypalonego paliwa jądrowego, które wchodzą w zakres odpowiedzialności państw członkowskich i powinny być pokrywane z funduszy krajowych;
355. wzywa Komisję, by wraz z trzema zainteresowanymi państwami członkowskimi przedstawiła sprawozdanie dotyczące obecnej sytuacji w zakresie gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi wygenerowanymi przy likwidacji trzech elektrowni jądrowych;
356. zwraca się do Komisji, by współpracowała z państwami członkowskimi w celu zbadania możliwości określania geologicznych repozytoriów dla wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych;
357. podkreśla, że zamknięcie elektrowni jądrowej w Ignalinie było warunkiem przedstawionym przez Komisję dla przystąpienia Litwy do Unii, w zamian za wsparcie Unii przy jej zamknięciu, likwidacji i łagodzeniu wpływu społecznego i gospodarczego, jak określono w protokole nr 4 do Aktu przystąpienia; odnotowuje, że Litwa spełniła swoje zobowiązania dotyczące zamknięcia reaktorów jądrowych elektrowni jądrowej w Ignalinie w ustalonym terminie; wyraża jednak zaniepokojenie w związku z opóźnieniami w likwidacji elektrowni, dlatego zaleca przeprowadzenie przez organy Unii dokładniejszej kontroli tego procesu;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 16/2011 „Pomoc finansowa Unii Europejskiej na rzecz likwidacji obiektów jądrowych w Bułgarii, na Litwie i Słowacji: osiągnięcia i przyszłe wyzwania”.

⁽²⁾ Jadrové vyrad'ovacia spoločnosť (JAVYS): właściciel elektrowni jądrowej odpowiedzialny za likwidację elektrowni jądrowej Bohunice.

358. przypomina, że bezpieczeństwo jądrowe ma nadrzędne znaczenie dla ludności całej Unii, i odnotowując zalecenia Trybunału dotyczące kontynuowania finansowania, nalega, aby Komisja przeprowadziła dokładną ocenę zapotrzebowania na kontynuowanie specjalnych programów finansowania likwidacji obiektów jądrowych na Litwie, w Bułgarii i na Słowacji po 2020 r.; podkreśla, że wszelkie potencjalne nowe finansowanie Unii po 2020 r. proponowane przez Komisję na potrzeby likwidacji obiektów jądrowych w przedmiotowych trzech państwach członkowskich powinno obejmować czytelne zasady i odpowiednie zachęty do przeprowadzenia likwidacji z zastosowaniem skuteczniejszych mechanizmów kontroli w odniesieniu zarówno do finansowania, jak i terminu, przy czym należy podkreślić konieczność efektywnego wykorzystywania zasobów finansowych Unii;
359. wzywa Komisję do dopilnowania, by wszystkie przyszłe koszty związane z likwidacją obiektów jądrowych i z trwałym składowaniem wypalonego paliwa były odpowiednio rozliczane i obliczane zgodnie z normami międzynarodowymi i prawodawstwem Unii;
360. zwraca się do Komisji, by oceniła plany działań w trzech omawianych krajach z myślą o zaproponowaniu wspólnych przetargów dla podobnych projektów, zwłaszcza jeśli chodzi o doradztwo i projektowanie obiektów składowania odpadów;
361. zwraca się do Komisji, by dokonała oceny procesu likwidacji na Litwie, w Bułgarii i na Słowacji, w tym gospodarnego wykorzystania pomocy finansowej Unii, w okresie finansowania 2007–2013;
362. wzywa Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, by skontrolował funkcjonowanie funduszy wspierania likwidacji w okresie 2007–2013;
363. jest zaniepokojony stwierdzeniem Trybunału, zgodnie z którym przeprowadzona przez Komisję ocena planów finansowych i szczegółowych planów likwidacji na okres finansowania 2014–2020, tj. odpowiednio drugiego i trzeciego warunku *ex ante* ⁽¹⁾, była niedostateczna; zastanawia się, kto w Komisji ponosi odpowiedzialność finansową za to niepowodzenie; w tym kontekście domaga się informacji o ukończonym planie działania na rzecz zarządzenia stwierdzonym uchybieniem;

Część XXVII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 23/2016 pt. „Transport morski w UE na niespokojnych wodach – wiele nieskutecznych i nietrwających inwestycji”

364. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału i popiera zawarte w nim zalecenia;
365. z zadowoleniem przyjmuje odnotowany w ostatnim dziesięcioleciu wzrost w unijnym transporcie morskim pomimo znacznych różnic w wykorzystywaniu tego rodzaju transportu między portami państw członkowskich;
366. podkreśla, że polityka inwestycyjna portów państw członkowskich jest określana zgodnie z decyzjami politycznymi podejmowanymi na szczeblu krajowym, które mogą odbiegać od strategii Unii określonej przez te same państwa członkowskie; jest zdania, że podstawowym zadaniem Komisji powinno być zapewnienie, by krajowe działania w zakresie finansowania infrastruktury unijnej były spójne z polityką transportową Unii i zgodne ze strategiami na szczeblu Unii; ubolewa, że Komisja nie dysponuje wszystkimi narzędziami do urzeczywistnienia tej spójności;
367. przyznaje, że inwestycje w infrastrukturę portową to inwestycje długoterminowe; ubolewa nad tym, że w większości przypadków zwrot z inwestycji jest jednak niski i powolny;
368. ubolewa nad tym, że choć opracowano większość krajowych strategii rozwoju portów, problem stanowiły solidne plany wdrażania i koordynacja;
369. jest poważnie zaniepokojony tym, że Trybunał odnotował brak sprawozdawczości w zakresie zagregowanych danych na temat przepustowości oraz niewiarygodne dane dotyczące dostępnej przepustowości;
370. ubolewa nad tym, że państwa członkowskie nie przekazują danych dotyczących przepustowości portów bazowych, co ogranicza zdolność monitorowania ze strony Komisji; podkreśla, jak ważna jest poprawa sytuacji, by Komisja mogła przedstawić ogólnounijny plan rozwoju portów; wzywa Komisję do ustanowienia jasnego systemu sprawozdawczości w odniesieniu do danych od państw członkowskich;

⁽¹⁾ Zob. COM(2011) 783, rozporządzenia Rady (Euratom) nr 1368/2013 (Dz.U. L 346 z 20.12.2013, s. 1) i (Euratom) nr 1369/2013 (Dz.U. L 346 z 20.12.2013, s. 7) oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2014) 5449.

371. uważa, że można usprawnić koordynację między służbami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Komisji dzięki zacieśnionej współpracy i bardziej przejrzystemu procedurom;

Część XXVIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 25/2016 pt. „System identyfikacji działek rolnych: użyteczne narzędzie do określania kwalifikowalności gruntów rolnych wymagające udoskonaień w zakresie zarządzania”

372. zaleca, aby na podstawie analizy kosztów i korzyści w ujęciu ilościowym oraz oceny ryzyka państwa członkowskie, w bieżącym okresie wspólnej polityki rolnej, zintensyfikowały działania mające na celu poprawę wiarygodności danych systemu identyfikacji działek rolnych w oparciu o terminowe i skrupulatnie przeprowadzane aktualizacje systemu; uważa, że uwzględniając złożoność oceny proporcjonalnej, państwa członkowskie korzystające z tej opcji powinny, w bieżącym okresie wspólnej polityki rolnej, podjąć dalsze starania w celu opracowania katalogu systemów proporcjonalnych zawierającego jasny opis i kryteria oceny oraz z myślą o stosowaniu uzupełniających narzędzi technicznych w celu poprawy obiektywności analizy ortofotomap i zagwarantowania jej odtwarzalności; zaleca, aby państwa członkowskie rozważyły także możliwość rejestrowania danych dotyczących praw własności i dzierżawy w swoich systemach identyfikacji działek rolnych, gdy tylko jest to wykonalne i opłacalne;
373. zaleca, aby przy wsparciu ze strony Komisji państwa członkowskie, w bieżącym okresie wspólnej polityki rolnej, opracowały i ustanowiły ramy oceny kosztów eksploataowania i aktualizacji swoich systemów identyfikacji działek rolnych; uważa, że powinno to umożliwić państwom członkowskim ocenę wydajności ich systemów identyfikacji działek rolnych i opłacalności usprawnień w ramach tych systemów;
374. zaleca, aby państwa członkowskie, wykorzystując swoje systemy identyfikacji działek rolnych, zadbały o wiarygodne identyfikowanie, rejestrowanie i skuteczne monitorowanie obszarów proekologicznych, trwałych użytków zielonych i nowych kategorii gruntów; zaleca, aby państwa członkowskie przeprowadziły także analizę kosztów i korzyści związanych z ujęciem w swoich systemach identyfikacji działek rolnych wszystkich elementów krajobrazu chronionych w ramach zasady wzajemnej zgodności lub programów rolnośrodowiskowych w celu dalszej poprawy monitorowania i ochrony takich elementów korzystnych dla środowiska i różnorodności biologicznej;
375. zaleca, aby Komisja ponownie oceniła aktualne ramy prawne w celu uproszczenia i usprawnienia zasad dotyczących systemów identyfikacji działek rolnych na potrzeby następnego okresu wspólnej polityki rolnej, np. poprzez ponowne rozważenie potrzeby prognozy stabilności wynoszącej 2 % oraz zasady 100 drzew;
376. zaleca, aby przed rozpoczęciem oceny jakości w 2017 r. Komisja przeprowadziła analizę kosztów i korzyści w celu określenia, czy reprezentatywność prób w ramach oceny jakości mogłaby się poprawić, tak aby lepiej uwzględnić populację działek w systemie identyfikacji działek rolnych;
377. zaleca, aby począwszy od 2016 r. Komisja udoskonaliła monitorowanie wyników oceny jakości poprzez analizowanie wszelkich nieścisłości w sprawozdaniach dotyczących oceny jakości, monitorowanie ich, przekazywanie informacji zwrotnych państwom członkowskim oraz zadbanie o to, by w razie potrzeby przygotowywano i wdrażano plany działań zaradczych; wzywa Komisję do przeprowadzenia także szczegółowej corocznej analizy trendów w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego i typu działki referencyjnej, tak aby odpowiednio wcześniej wykrywać ewentualne problemy;

Część XXIX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 26/2016 pt. „Zwiększenie skuteczności zasady wzajemnej zgodności i uproszczenie związane z nią systemu nadal stanowi wyzwanie”

378. zaleca, aby Komisja – w ramach oceny skutków WPR po 2020 r. – zbadała, w jaki sposób dalej rozwijać zbiór wskaźników służących ocenie skuteczności zasady wzajemnej zgodności; zaleca, aby również zbadała, w jaki sposób uwzględnić we wskaźnikach poziom przestrzegania przez rolników przepisów dotyczących tej zasady, aby umocnić stosowanie i egzekwowanie norm środowiskowych w rolnictwie z myślą o zapewnieniu spójności WPR;
379. zaleca, aby w celu zapewnienia, że napotkane problemy nie powtórzą się, Komisja uwzględniła różne wymogi zgodnie z lokalnymi potrzebami terytorialnymi; uważa ponadto, że poziomy płatności powinny być bardziej powiązane z wymogami nakładanymi na rolników, tak aby umożliwić rozwiązanie konkretnych problemów środowiskowych oraz zrekompensowanie rolnikom ograniczeń, jakie na nich jednocześnie nałożono;
380. zaleca, aby od chwili obecnej Komisja usprawniła wymianę informacji na temat przypadków naruszenia zasady wzajemnej zgodności między odnośnymi służbami, tak aby pomóc im określić przyczyny naruszeń i podjąć odpowiednie środki zaradcze;

381. apeluje, w odniesieniu do WPR po 2020 r., aby Komisja rozważyła ulepszenie przepisów dotyczących kontroli na miejscu w zakresie zasady wzajemnej zgodności i zwróciła się do państw członkowskich, by skutecznie przeprowadzały kontrole administracyjne z wykorzystaniem wszystkich dostępnych im stosownych informacji; uważa, że pozwoliłoby to na skuteczniejsze ukierunkowanie głównych punktów kontroli;
382. zaleca, aby w ramach oceny skutków WPR po 2020 r. Komisja dokonała oceny doświadczeń związanych z funkcjonowaniem dwóch systemów o podobnych celach pod względem ochrony środowiska (normy dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska i zazielenianie) z myślą o wspieraniu ich dalszej synergii; uważa, że w ocenie tej należy uwzględnić kryteria takie, jak wpływ norm na środowisko i osiągnięty przez rolników historyczny poziom zgodności z wymogami;
383. zachęca Komisję do opracowania – po sporządzeniu sprawozdania z realizacji WPR, które powinno być gotowe do końca 2018 r. – metodyki pomiaru kosztów związanych z zasadą wzajemnej zgodności;
384. sugeruje ujęcie wskaźników jakościowych i określenie bardziej konkretnych celów pomiarów wzajemnej zgodności; zaleca łatwą, szybką i uproszczoną metodę składania wniosków dla beneficjentów;
385. zaleca, w związku z WPR po 2020 r., aby Komisja zachęcała do bardziej zharmonizowanego stosowania kar na szczeblu UE poprzez doprecyzowanie koncepcji dotkliwości, zasięgu, trwałości, powtarzalności i umyślności, uwzględniając jednocześnie warunki właściwe poszczególnym państwom członkowskim; uważa, że aby zrealizować ten cel, należy wprowadzić na poziomie UE minimalne warunki;
386. jest zdania, że w okresie 2014–2020 i później wskaźniki umożliwiały ocenę rzeczywistych wyników wdrażania zasady wzajemnej zgodności, zgodnie z wnioskami wyciągniętymi z doświadczeń w okresie 2007–2013;

Część XXX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 27/2016 pt. „Administracja w Komisji Europejskiej – przykład najlepszej praktyki?”

387. zaleca, by Komisja, jeśli nie decyduje się na działanie zgodne z najlepszą praktyką, wyjaśniała przyczyny takiego postępowania, zgodnie z wymogami nałożonymi na europejskie jednostki interesu publicznego; zaleca również, aby skupiła się wyraźnie na wynikach i jednocześnie wyciągała odpowiednie wnioski z wcześniejszych doświadczeń;
388. zaleca, by Komisja:
 - a) zachęciła Służbę Audytu Wewnętrzny do przeprowadzania liczniejszych kontroli dotyczących kwestii zarządzania wysokiego szczebla;
 - b) zakończyła proces dostosowywania ram kontroli wewnętrznej do zasad wynikających z ram COSO z 2013 r.;
 - c) jeszcze bardziej przyspieszyła publikację sprawozdania rocznego;
 - d) zebrała informacje przedstawione już w szeregu innych sprawozdań, tak aby stworzyć, pod kierownictwem jej przewodniczącego, pojedyncze sprawozdanie dotyczące rozliczalności lub pakiet takich sprawozdań, które obejmowałyby nie tylko sprawozdanie roczne, ale również następujące elementy:
 - oświadczenie dotyczące zarządzania,
 - omówienie zagrożeń operacyjnych i strategicznych,
 - sprawozdanie na temat wyników o charakterze niefinansowym,
 - informacje na temat działań podjętych w ciągu roku i realizacji celów polityki,
 - sprawozdanie na temat prac i wniosków komitetu odpowiedzialnego za audyt, oraz
 - oświadczenie na temat średnioterminowej i długoterminowej stabilności budżetowej zawierające w stosownych przypadkach odniesienia do informacji przedstawionych w innych sprawozdaniach;
 - e) przedłożyła pojedyncze sprawozdanie dotyczące rozliczalności lub pakiet takich sprawozdań do celów audytu sprawozdania finansowego; uważa, że sprawozdania o rozliczalności muszą być analityczne, zwięzłe, łatwe do zrozumienia i przystępne dla audytorów, pracowników i obywateli Unii, a jednocześnie muszą być zgodne z międzynarodowymi standardami rachunkowości i najlepszymi praktykami;
 - f) opublikowała w sprawozdaniu rocznym lub w ramach towarzyszących mu informacji dodatkowych szacowany poziom błędów obliczony na podstawie rzetelnej metodyki oraz zaangażowała zainteresowane strony, w tym Parlament, w wybór statystycznej metodyki szacowania błędów; uważa, że metodyka powinna być jasna i spójna;

- g) regularnie aktualizowała rozwiązania w zakresie zarządzania i publikowała informacje na ten temat, a także wyjaśniała wybór struktur i procesów w odniesieniu do wybranych ram;
- h) przekształciła Komitet ds. Audytu w komitet odpowiedzialny za audyt, w którym większość stanowiliby niezależni członkowie zewnętrzni, i poszerzyła jego kompetencje o obszary takie jak zarządzanie ryzykiem, sprawozdawczość finansowa, a także prace i wnioski działów weryfikacji *ex post* i Dyrekcji ds. Audytu;

389. Parlament zaznacza, że:

- a) zarządzanie wysokiego szczebla w organizacjach międzynarodowych musi być zgodne z modelem biznesowym i powinno być przejrzyste, odpowiedzialne i – co najważniejsze – skuteczne;
- b) zarządzanie wysokiego szczebla musi się dostosować do szybko zmieniającego się świata i musi ewoluować oraz identyfikować potencjalne wyzwania, zanim staną się one problemami;
- c) stosunki horyzontalne lub wertykalne między różnymi strukturami Komisji muszą być jasne i łatwe do ustalenia; absolutną koniecznością jest kontynuowanie procesu ograniczania formalności administracyjnych; zaleca się również ściślejszą koordynację między różnymi strukturami;
- d) potrzeba większej widoczności wyników zarządzania rocznego w państwach członkowskich; skutecznie publikowane i prezentowane rzetelne dane mogą pomóc w podejmowaniu ważnych decyzji;
- e) solidne oceny *ex ante*, *ex post* i śródkresowe powinny zapewnić wartość każdego wydanego euro; aby ułatwić zaangażowanie, dokument powinien przedstawiać informacje dotyczące odnośnych kosztów i korzyści wszystkich wydatków;
- f) należy promować strategiczne wykorzystywanie zamówień publicznych: każdego roku państwa członkowskie wydają około 14 % swoich budżetów na zakupy usług, robót i dostaw; zamówienia publiczne powinny i muszą być wykorzystywane jako ważne narzędzie osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”;

Część XXXI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 28/2016 pt. „Postępowania w obliczu poważnych transgranicznych zagrożeń dla zdrowia w UE – podjęto ważne działania, lecz konieczne są dalsze kroki”

- 390. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera zawarte w nim zalecenia i zachęca Komisję do uwzględnienia tych zaleceń podczas podejmowania dalszych kroków mających na celu przeciwdziałanie poważnym transgranicznym zagrożeniom dla zdrowia w Unii;
- 391. ponownie podkreśla zalecenie Trybunału, zgodnie z którym przed opracowaniem kolejnego sprawozdania należy odpowiednio wykorzystać doświadczenia zdobyte w ramach pierwszego cyklu sprawozdawczego; uważa, że w celu zapewnienia odpowiedniej jakości sprawozdań w przyszłości należy zadbać o spójność całego procesu we wszystkich państwach członkowskich;
- 392. wyraża uznanie dla postępów poczynionych od czasu strategii w dziedzinie zdrowia na lata 2008–2013, ale podkreśla potrzebę sprawniejszego i bardziej strategicznego monitorowania;
- 393. popiera zalecenie Trybunału, zgodnie z którym Komitet ds. Bezpieczeństwa Zdrowia powinien opracować strategiczny plan, aby stawić czoła operacyjnym i strategicznym wyzwaniom, przed jakimi stoi;
- 394. zauważa, że Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób nie dysponuje formalną procedurą umożliwiającą skuteczne reagowanie na wnioski o pomoc; uważa, że taka sytuacja jest niedopuszczalna;
- 395. zaleca, aby różne służby Komisji pełniące funkcje związane ze zdrowiem oraz DG ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności wypracowały usystematyzowane podejście w celu usprawnienia współpracy;
- 396. wyraża ubolewanie, że państwa członkowskie nie podjęły wspólnych działań w celu szybszego dokonania wspólnego zamówienia na szczepionkę przeciwko grypie pandemicznej, a także dostrzega, że grypa to problem, z jakim służba zdrowia w poszczególnych państwach członkowskich zmagają się co roku; uważa, że skoordynowane podejście we wszystkich państwach członkowskich byłoby korzystne dla zdrowia obywateli Unii i pozwoliłoby obniżyć koszty;

-
397. apeluje do Komisji, państw członkowskich i Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób o współpracę w celu dalszego rozwijania systemu wczesnego ostrzegania i reagowania; podkreśla, że konieczne jest, aby taki system, używany na szeroką skalę, był aktualizowany i odzwierciedlał zmiany technologiczne, co będzie gwarantować jego optymalne wykorzystanie;
398. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).
-